

บทที่ 5

การระงับกรณีพิพาทระหว่างรัฐ

เมื่อเกิดกรณีพิพาทระหว่างรัฐ รัฐอาจดำเนินการต่าง ๆ เพื่อระงับการณ์พิพาทซึ่งสามารถกระทำได้โดยสันติวิธี หรือใช้กำลังบังคับโดยยังไม่มีพากเพียรความหรืออาจจะใช้กำลังท้าทึงความชอบด้วยได้ ศาสตราจารย์ดิษธรรมระหว่างประเทศได้ให้คำนิยามของ “กรณีพิพาทระหว่างประเทศ” ในคติคดีคินเมื่อวันที่ 7 กันยายน ค.ศ. 1927 ในคติ Lotus ว่าหมายถึง การไม่เห็นพ้องต้องกันในเรื่องกฎหมาย หรือข้อเท็จจริง หรือการขัดกันในกฎหมายของกฎหมาย หรือผลประโยชน์ระหว่างรัฐ คดีพิพาทระหว่างประเทศมี 2 ประเภท คือ

1. คดีพิพาทในด้านกฎหมาย
2. คดีพิพาทในด้านการเมือง

1. คดีพิพาทในด้านกฎหมาย หมายถึง ข้อขัดแย้งซึ่งคู่กรณีไม่สามารถตกลงกันได้เกี่ยวกับการบังคับใช้หรือตีความในกฎหมายที่ใช้อยู่

2. คดีพิพาทในด้านการเมือง หมายถึง ข้อพิพาทซึ่งคู่กรณีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งขอให้แก้ไขสิทธิหรือกฎหมายที่ใช้อยู่ เช่น อาจจะเป็นการแก้ไขเปลี่ยนแปลง หรือเรียกร้องคืนเดนติน เช่น ข้อพิพาทระหว่างเยอรมันกับเชกโกสโล伐เกีย ในปี ค.ศ. 1938 เมเยอวันกับโปแลนด์ ในปี ค.ศ. 1939 เกี่ยวกับเมืองเดนซิก

การระงับกรณีพิพาทในด้านกฎหมาย มักจะกระทำการในรูปอนุญาต ให้คุณการหรือศาลมีส่วน干涉ในด้านการเมือง แต่ว่าการณ์พิพาทในด้านการเมือง คู่กรณีโดยปกติจะพยายามตกลงกันโดยวิธีทางการทุก การเจรจาไกล่เกลี่ย ประนีประนอม

การระจันการณ์พิพากษาระหว่างรัฐโดยสันติวิธี

การระจันการณ์พิพากษาระหว่างรัฐโดยสันติวิธีเป็นหลักกฎหมายของกฎหมายระหว่างประเทศ มาตรา 2 ของกฎหมายประเทศชาติระบุว่า “สมนิ西亚ขององค์การสหประชาชาติมุกหนันที่จะระจันการณ์พิพากษาโดยสันติวิธี ในด้วยด้วยที่ไม่เกิดให้เกิดอันตรายต่อสันติภาพความมั่นคงระหว่างประเทศและความยุติธรรม” นอกจากนี้สนธิข้อสหประชาชาติได้ประกาศใน ค.ศ. 1970 ว่าเป็นหน้าที่ของรัฐทุกรัฐมิใช่เฉพาะตนนิยมของสหประชาชาติที่จะต้องพยายามระจันการณ์พิพากษาโดยสันติวิธี มาตรา 1 อนุสัญญากรุงเทพฯ ฉบับที่ 1 ค.ศ. 1907 ได้บัญญัติไว้ เพื่อจะป้องกันแท้ที่สามารถในการใช้กำลังในความเดื้อหนันระหว่างรัฐ ภาคีของอนุสัญญาควรจะใช้ความพยายามทุกอย่างเพื่อให้มีการระจันการณ์พิพากษาโดยสันติวิธี

การระจันการณ์พิพากษาโดยสันติวิธีอาจจะกระทำได้หลายวิธีดังต่อไปนี้

1. การเจรจา
2. การไกล่เกลี่ย
3. การไต่สวน
4. ประนีประนอม
5. อนุญาโตตุลาการ
6. ศาลอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศ
7. ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ

1. การเจรจา เมื่อเกิดการณ์พิพากษาระหว่างรัฐ รัฐคู่กรณ์มักจะใช้วิธีการเจรจาระหว่างคู่กรณ์โดยการปรึกษาหารือกันก่อน สนธิสัญญาหลายฉบับ “ให้ระบุให้ภาคีทำการเจรจา เมื่อมีข้อพิพากษาเกิดขึ้น ถ้าการเจรจาไม่ได้ผล ก็ต้องนำเรื่องการเจรจาขึ้นสู่ศาลระหว่างประเทศ สนธิสัญญานาโอลี 4 เมฆายน ค.ศ. 1944 และสนธิสัญญาระหว่างรัฐในที่ปอมเบริกา 2 ธันวาคม ค.ศ. 1947 ได้บังคับให้รัฐคู่กรณ์ใช้วิธีปรึกษาหารือในการขัดปัญหาข้อพิพากษา นอกจากนี้น้ำใจคู่กรณ์ในกฎหมายระหว่างประเทศก็ยังกำหนดให้รัฐมีหน้าที่ต้องทำการเจรจาในปัญหาที่ขัดแย้งในบางกรณี เช่น กรณีการดำเนินการอันกระทบ

กระตือรือร้นที่ต้องดำเนินการเดินของแม่น้ำซึ่งก็คือผลเสียหายที่รัฐบาลต้อง การเจรจา เป็นการแลกเปลี่ยนทักษะและความคิดเห็นในปัญหาที่เกิดขึ้น โดยการติดต่อ ด้วยวิชาชีวะ หรือสายสัมภានอักษร เพื่อหาข้อมูลที่จะห่วงรู้ที่พิพากษา โดยผ่าน ทางคอมมูนิเคชันที่ประจารอยู่ในรัฐที่พิพากษา หรืออาจจะติดต่อเจรจา กัน โดยกระบวนการห่วงประมุขของรัฐหรือรัฐบาล และในบางครั้งองค์กรระหัวง ประเทศก็อาจเข้ามาถูกใจจากการเรียน หรือแนะนำ ให้รัฐคุ้ม庇พากษาทำการเจรจา กัน สำหรับพิพากษาระหัวงรัฐที่พิพากษาที่ยวัฒน์และประโยชน์ของรัฐอื่นด้วย ก็ อาจจะเป็นการเจรจาในรูป Conference ซึ่งเป็นการประชุมทดลองประเทศมีรัฐ ผู้พิพากษา รัฐที่มีผลประโยชน์เกี่ยวข้อง หรือประเทศเพื่อบ้านเข้าร่วมประชุม ด้วย และถ้าหากลงกันได้ก็อาจมีการทำสนธิสัญญาระหว่างรัฐที่เข้าร่วมประชุม ถ้าการเจรจาสัมເຫດลงกันไม่ได้ รัฐคุ้ม庇พากษาที่อาจจะใช้วิธีอื่นในการตัดสิน ให้พิพากษา เช่น อาจจะให้รัฐที่สามเข้ามายังไกส์เกลี้ยหรือฝ่ายเรื่องขึ้นสู่ศาลยุติธรรม ระหว่างประเทศ แต่ในบางครั้ง สำนักการเจรจาไม่ทำที่จะสัมເຫດ ถ้าจะจะ เกิดสังคมร่วมขึ้นในขณะที่ทำการเจรจาอยู่ก็ได้ เช่น สองครามระหว่างเยอรมันกับ โปแลนด์ ในปี ค.ศ. 1939 หรือรัสเซียกับญี่ปุ่น ในปี ค.ศ. 1941

2. การไกส์เกลี้ย เมื่อการเจรจาไม่เป็นผล หรือไม่อาจมีขึ้นได้โดย ทางระหว่างรัฐ คุ้ม庇พากษานี้ของจากมีการตัดสัมพันธ์ทางการทูตหรือเกิดสังคม ระหว่างรัฐคุ้ม庇พากษา รัฐที่สามหรือบุคคลที่สามอาจเขียนมือมาไกส์เกลี้ย การไกส์ เกลี้ยมี 2 ลักษณะ ลักษณะแรก รัฐที่สามหรือบุคคลที่สามเป็นผู้ติดต่อให้รัฐ คุ้ม庇พากษาให้ทำการเจรจา กันเอง โดยคนไม่ได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการเจรจา หรือเสนอข้ออุต্তิสัมภាន ยกเว่า "Good offices" ในประวัติศาสตร์ เคย มีการไกส์เกลี้ยในลักษณะนี้มากmany เช่น ฝรั่งเศสและประเทศไทย ยอมรับ การไกส์เกลี้ยของสหรัฐอเมริกาในปี ค.ศ. 1946 เพื่อยุติปัญหาข้อพิพากษาที่ ยัง ไม่ตัดสินแคน ออกแผนด์และอินได้มีเชื้อมรับการไกส์เกลี้ยของสหรัฐอเมริกา ในปี ค.ศ. 1947 เพื่อยุติการสู้รบ ในปี ค.ศ. 1951 ประชานาธิบดีอเมริกา เคยแต่งตั้งหน่วยอาธิรัม ศึกษาที่ไกส์เกลี้ยข้อพิพากษาระหัวงอังกฤษกับอิหร่าน กรณีเวนซินบริษัทก้ามันอังกฤษเป็นของรัฐและในปี ค.ศ. 1966 รัฐเซียไกส์

เกี่ยวกับพิพากษาหัวข้อที่มีความต้องการแก้ไขสืบต่อมา คือ การไกล่เกลี่ยด้วยวิธีการที่ 2 ได้แก่ รัฐที่สามหรือบุคคลที่สามหรือหลายรัฐรวมกันเป็นผู้ตัดสินให้มีการเจรจาโดยผู้ตัดสินเข้าร่วมในการเจรจาด้วย หรือเสนอแนวทางหรือข้อตกลงเพื่อหาข้อตกลงที่ดีกว่า Mediation การไกล่เกลี่ยรูปนี้มีลักษณะสำคัญสองประการ คือ 1. ผู้เสนอตัวหรือผู้รับการไกล่เกลี่ยเป็นไปด้วยความสมัครใจ 2. ข้อเสนอการไกล่เกลี่ยรัฐคู่พิพากษาจะไม่รับก็ได้ การท่านน้ำที่ไกล่เกลี่ยอาจจะเป็นการเสนอตนเองเข้ามาหรือรัฐคู่พิพากษาร้องก็ได้ แต่รัฐที่ถูกขอร้องมีสิทธิที่จะปฏิเสธหรือคู่พิพากษาจะไม่อนุรับการไกล่เกลี่ยได้ เช่น แต่จะมีสนธิสัญญาบังคับไว้ สนธิสัญญางานบันบังคับให้ภาคใช้วิธีการไกล่เกลี่ยเพื่อระงับข้อพิพาท เช่น สนธิสัญญายุโรป วันที่ 30 มีนาคม ค.ศ. 1856 กำหนดให้รัฐภาคสันนิษฐานใช้วิธีการไกล่เกลี่ยมีเกิดการขัดแย้งระหว่างครุฑีกับประเทศยุโรป สนธิสัญญายุโรป ค.ศ. 1907 เป็นกำหนดการระงับกรณีพิพากษาหัวข้อประเทศโดยสันติวิธี ระบุว่า รัฐสามารถมีสิทธิให้การไกล่เกลี่ยโดยเสนอตนเองหรือถูกขอร้อง การไกล่เกลี่ยไม่ใช่เป็นการกระทำที่ไม่เป็นมิตรแม้การเสนอไกล่เกลี่ยจะถูกปฏิเสธตาม รัฐที่สามที่สามารถเสนอใหม่อีกได้ นอกเหนือนั้นการไกล่เกลี่ยไม่มีผลบังคับเป็นเพียงคำแนะนำและกรณียอนรับให้มีการไกล่เกลี่ยไม่มีผลบังคับของกระบวนการกระทำการหรือการทำสังคม เมื่อสังคมไม่ได้เกิดขึ้นแล้ว อนุสัญญาระหัวข้อรัฐในทวีปอเมริกา วันที่ 23 ธันวาคม ค.ศ. 1936 ก็ได้ระบุให้มีการไกล่เกลี่ยการพิพากษาหัวข้อรัฐในทวีปอเมริกาโดยศักดิ์เสื่อมจากบุคคลที่มีรายชื่อซึ่งจัดทำไว้ให้เป็นผู้ไกล่เกลี่ย องค์การสันนิบาตชาติบังคับให้สามารถใช้วิธีการไกล่เกลี่ยก่อนทำสังคมมาตรา 33 กฎหมายประชาราชที่มีว่าการไกล่เกลี่ยเป็นวิธีหนึ่งที่จะขัดปัญหากรณีพิพากษาหัวข้อประเทศ เป็นสิทธิของรัฐคู่พิพากษาที่จะรับการไกล่เกลี่ยหรือไม่ หรือแม้รับแต่ก็อาจจะไม่ปฏิบัติตามข้อเสนอได้

การไกล่เกลี่ยอาจจะกระทำโดยฝ่ายที่สามซึ่งประกอบด้วยรัฐหลายรัฐหรือกระทำในนามขององค์กรสหประชาชาติ ในประวัติศาสตร์ได้มีการไกล่เกลี่ยชนิดนี้หลายครั้ง เช่น สหรัฐอเมริกา บรานฟิลด์ อายุร่วม

และ ชีส ไกล์เกลี่ยช้อพิพาทระหัวง โบสตันกับบาราก็อต ไปปั๊สโอล์ท 13 ไกล์ เกลี่ยช้อพิพาทระหัวงเยอร์มันกับสเปน อังกฤษไกล์เกลี่ยช้อพิพาทระหัวง ฝรั่งเศสกับปรัสเซีย ในปี ค.ศ. 1867 ญี่ปุ่นไกล์เกลี่ยช้อพิพาทระหัวงฝรั่งเศส กับไทย ในปี ค.ศ. 1941 ในปี ค.ศ. 1948 คอมมอนเวิร์กความมั่นคงของสห- ประชาชาติได้แต่งตั้ง Count Folke Bernadette เป็นผู้ไกล์เกลี่ยช้อพิพาทระหัวง ให้ชาวอาษากับรัฐอาหารับ ซึ่งต่อมมาได้ถูกฆ่าตายซึ่งได้แต่งตั้ง Mr. Ralph Banche แทน

และในปี ค.ศ. 1964 ได้แต่งตั้ง Mr. Gale Plaza เป็นผู้ไกล์เกลี่ย ในวิกฤตการณ์ไซปรัส นอกจากนั้นอังกฤษได้แต่งตั้ง Sir Owen Dixon และ Frank P. Grahams เป็นผู้ไกล์เกลี่ยช้อพิพาทแคร์รันด์ซึ่งเมียร์ระหว่างอินเดีย-ปากีสถาน

การไกล์เกลี่ยช้อพิพาทอาจจะกระทำได้แม้จะเป็นสังคมภายนอกเมือง แต่ในประวัติศาสตร์มักจะได้รับการปฏิเสธจากคู่กรณีพิพาท หรือจากรัฐที่ สามที่ถูกเรื่องขอให้เป็นผู้ไกล์เกลี่ย ในปี ค.ศ. 1936 ระหว่างสังคมภายนอกเมือง สเปน ฝรั่งเศสและอังกฤษได้เสนอตัวเป็นผู้ไกล์เกลี่ยแต่ไม่ได้รับการสนับสนุน ตอบจากคู่พิพาทระหัวงเกิดด้วยความก่อจลาจลเมืองในเชิง เมื่อปี ค.ศ. 1949 รัฐบาล เจียงไคเชกได้อาร์มให้อังกฤษ ฝรั่งเศสและรัสเซียเข้ามามีเป็นผู้ไกล์เกลี่ย แต่ ประเทศทั้ง 3 ปฏิเสธ

การไ่่สวน

การไ่่สวนเป็นวิธีการระงับปัญหาช้อพิพาท โดยมีวัตถุประสงค์ที่ จะประเมินผลหารือเท็จจริงในการณ์ที่มีการขัดแย้งความแน่วความติดของพระเจ้า ชาาร์โนโคลาสที่ 2 ในการประชุมเพื่อร่างอนุสัญญากรุงเทพฉบับที่ 1 ค.ศ. 1899 รัสเซียได้เสนอให้ใช้ช้อพิพาทโดยการตั้งคณะกรรมการสอบสวนระหว่าง ประเทศมีหน้าที่สอบสวนข้อเท็จจริง มาตรา 3-14 อนุสัญญากรุงเทพ ค.ศ. 1899 "ได้บัญญัติเป็นวิธีการระงับกรณีพิพาทโดยการตั้งคณะกรรมการสอบสวน ระหว่างประเทศ วิธีการดังกล่าวไว้ได้นำมาบรรบุไว้อย่างละเอียดอึกในมาตรา 9-35 อนุสัญญากรุงเทพฉบับที่ 1 ค.ศ. 1907 โดยกำหนดว่าในการณ์มีคือปัญหา ขัดแย้งระหว่างประเทศ รัฐคู่พิพาทควรเสนอให้คณะกรรมการไ่่สวนระหว่าง ประเทศตรวจสอบและประเมินข้อเท็จจริงซึ่งไม่มีผลอยู่แล้วคู่กรณี และไม่

ต้องลงมติสักสินความมีคุณ เมื่อได้รายงานซื้อเท็จจริงแล้วก็เป็นหน้าที่ของรัฐคู่พิพาทจะตกลงกันเอง

ประเทศต่าง ๆ ได้เริ่มให้ความสนใจในวิธีการให้ส่วนนี้ของชาガได้มีข้อพิพาทระหว่างสหราชอาณาจักรและเป็นกรณีเรื่อรับสหราชอาณาจักร “Maine” ได้เกิดระเบิดขึ้นในปี ค.ศ. 1898 ในท่าเรือเมืองหลวงของคิวบาก ซึ่งขณะนั้นคิวบากยังเป็นเมืองขึ้นของสเปนอยู่ สหราชอาณาจักรและเป็นต่างกันทำการสอบสวนแต่ผลของการสอบสวนไม่ได้ออกมาในรูปเดียวกันเป็นเหตุให้เกิดสังหารณะระหว่างสหราชอาณาจักรและเป็น ซึ่งมีความคิดเห็นว่าควรจะตั้งคณะกรรมการสอบสวนระหว่างประเทศขึ้นโดยความตกลงของคู่พิพาท ซึ่งอาจจะสามารถบรรลุข้อตกลงได้ ระหว่างปี ค.ศ. 1913 ถึง 1914 สหราชอาณาจักรได้ทำสนธิสัญญาภัยรัฐต่าง ๆ ประมาณ 30 รัฐ สนธิสัญญานี้เรียกว่า สนธิสัญญา Bryan (ชื่อรัฐมนตรีต่างประเทศสหราชอาณาจักรเป็นผู้ตัดสินใจ) โดยมีจุดประสงค์จะตั้งคณะกรรมการให้ส่วนราชการซึ่งประจำกับตัวสมาร์ก 5 นาย ได้รับเลือก ฝ่ายละ 2 นาย แต่จะมีบุคคลสัญชาติของตนได้เพียง 1 นาย คนสุดท้ายเป็นประธานจะต้องไม่ใช่คนสัญชาติของคู่กรณี ในการนี้เกิดข้อพิพาทรัฐภาคซึ่งไม่สามารถตกลงกันได้โดยทางทุกฝ่ายพ้นที่จะเสนอเรื่องให้คณะกรรมการสอบสวนหารือทำการสอบสวนและประเมินว่าซื้อเท็จจริง รัฐภาคซึ่งประกาศสังหารณะหรือเปิดเผยจากการซื้อเท็จก่อนที่คณะกรรมการการสอบสวนจะเสนอรายงานไม่ได้ สนธิสัญญา Gondra ระหว่างรัฐในทวีปอเมริกาลงนามที่ลิสบอน ปี ค.ศ. 1923 ได้กล่าวถึงคณะกรรมการสอบสวนไว้เช่นกัน

ในประวัติศาสตร์วิธีการให้ส่วนอาจกระทำโดยคู่กรณีเองหรือโดยองค์กรระหว่างประเทศก็ได้ ได้เคยมีการตั้งคณะกรรมการให้ส่วนระหว่างประเทศเพื่อพิจารณาและวางหาข้อเท็จจริงโดยถอยครั้ง

ครั้งแรก ในกรณี Dogger Bank ระหว่างอังกฤษและรัสเซียใน ค.ศ. 1904 เรื่อรับรัสเซียยิงเรือประมงอังกฤษ โดยสำคัญมีคาว่าเป็นเรือตอบไปของญี่ปุ่น ได้มีการตั้งคณะกรรมการให้ส่วนระหว่างประเทศประจำกับตัวญี่ปุ่นอังกฤษ รัสเซีย ฝรั่งเศส สหราชอาณาจักรและออสเตรีย ซึ่งได้ประเมินว่าซื้อเท็จจริงและรัสเซียยอมรับใช้คำเตือนหาข้อเท็จจริงอังกฤษ

ในการที่ Tavignane ระหว่างผู้รั่งเศสกับอิตาลี ในระหว่างทางการ
อิตาลีกับศรี Lanka คณะกรรมการระหว่างประเทศมีหน้าที่สอบถามเพื่อเชิงรุบ
อิตาลีได้ขับเรือผู้รั่งเศส Tavignane ในปี ค.ศ. 1912 ในน่าน้ำศรี Lanka หรือไม่

ในการตี Tubantia ในปี ค.ศ. 1921 ข้อพิพากษาว่าเรื่องเยอรมันกับชอกแคนด์ คดีกรรมการมีหน้าที่สอบสวนซึ่งเท็จจริงของการหายไปของเรือชอกแคนด์ซึ่ง Tubantia ในทะเบียนนี้ชอกแคนด์ถูกเรือค้าน้ำเยอรมันจม แต่เยอรมันปฏิเสธ คดีกรรมการสอบสวนได้รายงานว่าเรือชอกแคนด์ถูกคอร์ปิโคของเรือค้าน้ำเยอรมันจนหด

ในคดี Red Crusader ในปี ค.ศ. 1961 ระหว่างอังกฤษและเดนมาร์ก คณะกรรมการไตรัตน์มีหน้าที่หาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการซื้อบริษัทของ อังกฤษในน่านน้ำเดนมาร์กกว่าได้ซื้อมาในเบ็ดแวงห้ามหรือเปล่า และเป็น เหตุให้เรือรบเดนมาร์กทำการเตือนภัยให้แก่เรือประมงของอังกฤษซึ่งในที่ สุดเดนมาร์กยอมชดใช้ค่าเสียหายให้

นอกจากคณะกรรมการสอบสวนที่ตั้งขึ้นโดยรัฐบาลจะร่วมรัฐ
คุ้มครอง องค์กรระหว่างประเทศ อาทิ เป็น สันนิบาตชาติหรือสหประชาชาติ
และองค์การแรงงานระหว่างประเทศ ก็ได้มีบทบาทในการจัดตั้งกรรมการไต่
สวนข้อพิพาทระหว่างประเทศ เช่นกัน แต่คณะกรรมการไต่สวนที่องค์กร
ระหว่างประเทศตั้งขึ้นนั้นมีอำนาจกว้างขวางกว่าที่กำหนดไว้ในอนุสัญญา
กรุงเทพ ค.ศ. 1907 เพราะมีอำนาจที่จะเพนอแนวทางหรือความคิดเห็นในการ
ยุติข้อพิพาทให้องค์กรระหว่างประเทศพิจารณา คณะกรรมการสันนิบาตชาติ
เคยตั้งกรรมการสอบสวนระหว่างพินแลนด์กับสวีเดน ในกรณีพิพาทเกาะ
Aland ค.ศ. 1920 กรณีพิพาทชายแดนระหว่างกรีก-บูล加เรีย ค.ศ. 1925
กรณีพิพาทระหว่างจีนกับญี่ปุ่น ค.ศ. 1931 สมัยราชสหประชาชาติเองก็เคย
ตั้งกรรมการสอบสวน กรณีกรีกและอินโดเนเซียในปี ค.ศ. 1947 องค์การ
แรงงานระหว่างประเทศเคยตั้งกรรมการสอบสวน เมื่อได้รับการกล่าวหา
จากประเทศไทยว่า มีการบังคับทำงานหนักในเมืองขึ้นของปอร์ตเกต

การประนีประนอม

การประนีประนอมเป็นวิธีการอิกริชั่นที่จะถูกใช้พิพากษาระหว่างประเทศ ซึ่งเริ่มมีบทบาทความสำคัญอย่างหลัง ค.ศ. 1919 ทั้งนี้เพราะได้เกิดมิสันธิสัญญาระหว่างรัฐสองรัฐ หรือบางครั้งหลายรัฐเป็นจำนวนมาก many ให้กำหนดการประนีประนอมเป็นขบวนการยุติข้อพิพาทโดยการจัดตั้งคณะกรรมการ หรือคณะกรรมการพิจารณาและวางหาข้อเท็จจริงพร้อมกับเสนอถูทางที่จะยุติข้อพิพาท แต่ข้อเสนอันนี้ไม่ถูกพิพากษ์เมื่อต้องปฏิบัติตาม แต่ก่อตั้งกับการ "ให้ส่วนซึ่งเป็นแต่เพียงประมวลผลของที่จริงและทำรายการเสนอโดยไม่ต้องเสนอความคิดเห็นหรือแนวทางที่จะยุติข้อพิพาท และแยกต่างกับการไกล่เกลี่ยซึ่งเป็นแต่เพียงฝ่ายที่สามเข้ามายกดำเนินการที่เป็นคนกลางเท่านั้น "ไม่ใช่เป็นต้องดำเนินการที่และวางหาข้อเท็จจริงด้วย

สมัยรัตนนิภาตชาติได้แนะนำให้รัฐสามารถยกทำสัญญาระหว่างกัน เพื่อร่วมข้อพิพาทโดยผ่านคณะกรรมการประนีประนอมก่อนที่จะลงเรื่องที่คณะกรรมการโดยรัตนนิภาตชาติพร้อมที่จะให้ความร่วมมือในการทำสันธิสัญญาประนีประนอมดังกล่าว

คณะกรรมการประนีประนอมที่ระบุไว้ในสันธิสัญญาซึ่งประเทศไทยต่างๆ ได้กระทำการต่อ กัน โดยปกติจะประกอบด้วยกรรมการ 3 คน ที่สักขยณะเป็นคณะกรรมการประจำ มิใช่เป็นคณะกรรมการชั่วคราวที่ตั้งขึ้นสำหรับพิจารณาการใดกรณีหนึ่งโดยเฉพาะ นี้ที่ใช้เดียวข้างมากเป็นเกณฑ์ ข้อพิพาทที่คณะกรรมการประนีประนอมพิจารณาอาจจะเป็นข้อพิพาทในด้านผลประโยชน์ ในด้านกฎหมาย หรือในด้านเศรษฐกิจ สัญญาส่วนใหญ่จะบังคับให้ภาคีนำข้อพิพาทให้คณะกรรมการประนีประนอมหาข้อยุติก่อน กรณีไม่เป็นผลจึงนำคดีขึ้นสู่ศาลอนุญาโตตุลาการหรือศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ

ในปัจจุบันประเทศไทยต่างๆ ได้มีแนวโน้มในการที่จะใช้การประนีประนอมเป็นเครื่องมือร่วมข้อพิพาท แต่ในประวัติศาสตร์แม้ว่าจะได้มีการทำสันธิสัญญาประนีประนอมมากmany แต่ได้นำใช้อย่างมากในทางปฏิบัติ ในปี ค.ศ. 1949 ได้เกิดข้อข้อความที่ระบุว่า "สิ่งที่สำคัญที่สุดคือความต้องการที่จะรักษาความสงบเรียบร้อยในประเทศ"

ที่รัฐบาลสวิตเซอร์แลนด์ไม่ยอมให้สิทธิทางการทูตแก่ผู้ช่วยทูตการค้ารูมาเนีย ซึ่งรัฐบาลสวิตเซอร์แลนด์เป็นบุคคลไม่เหมาะสม เพราะเคยกระทำมิชอบทางอาชญา รัฐบาลสวิตเซอร์แลนด์จึงขอให้นำเรื่องนี้ให้คณะกรรมการประนีประนอมชี้งกานหนคไว้ในสนธิสัญญาระหว่างสวิตเซอร์แลนด์กับรูมาเนีย ในปี ค.ศ. 1926 พิจารณา แต่ระหว่างนั้นสวิตเซอร์แลนด์ได้ตัดสินลงโทษผู้ช่วยทูตการค้า รูมาเนียจึงปฏิเสธไม่ยอม นำเรื่องไปให้คณะกรรมการประนีประนอมพิจารณา โดยถือว่าสนธิสัญญาดังกล่าว ถ้าตนมียแล้ว

ในปี ค.ศ. 1947 คติระหว่างไทยกับฝรั่งเศสเกี่ยวกับข้อพิพาทดิน แคนดา และเยเมร์ที่ไทยยึดคืนไปโดยการไก่สีเงินของญี่ปุ่นในปี ค.ศ. 1941 อ้างกฎหมายและอเมริกาได้เป็นคนก่อต่างไก่สีเงินให้ไทยนำเรื่องดินแคนดินที่ได้ไป และฝรั่งเศสทางคืนขึ้นสู่การพิจารณาของคณะกรรมการประนีประนอมซึ่ง ตั้งขึ้นโดยข้อตกลงของเชิงตัน ค.ศ. 1946

ข้อพิพาทระหว่างเยอรมันกับสหภาพโซเวียต (มาร์โซในรัสเซีย) ค.ศ. 1931 เกี่ยวกับกรณีเครื่องข้าวเยอรมัน 5 คน ในที่สุดเรื่องได้เข้าสู่การพิจารณา ของคณะกรรมการไก่สีเงินตามสนธิสัญญาระหว่างเยอรมันกับสหภาพโซเวียต ค.ศ. 1928

ข้อพิพาทระหว่างเบลเยียมกับลักเซมเบอร์กเกี่ยวกับการค้าสุรา หนึ่งภาษาซึ่งเข้าสู่การพิจารณาของคณะกรรมการไก่สีเงินตามสนธิสัญญาระหว่างเบลเยียมกับลักเซมเบอร์ก ค.ศ. 1927

ข้อพิพาทระหว่างฝรั่งเศสกับปอร์ตุเกสเกี่ยวกับการตีความในสนธิสัญญาการค้าตามสนธิสัญญา ค.ศ. 1928

ข้อพิพาทระหว่างเดนมาร์กกับสหภาพโซเวียต เกี่ยวกับหนี้ตินในปี ค.ศ. 1937 ตามสนธิสัญญาประนีประนอม ค.ศ. 1926

อนุญาトイคุลาก

การระงับกรณีพิพาทโดยอนุญาトイคุลากการวินิจฉัยมีนาแต่สมัยกรุงและไวน์ สันตปาป้าเกย์ทำหน้าที่อนุญาトイคุลากการระงับข้อพิพาทระหว่างกษัตริย์ และในบางครั้งกษัตริย์ก็ได้เคยยกขอร้องให้ทำหน้าที่อนุญาトイคุลากการให้แก่รัฐอื่น ก่อนหนึ่งรัฐได้รับอิสรภาพอย่างนิคมของอังกฤษในทวีปอเมริกาใต้ให้ระบบอนุญาトイคุลากการระงับกรณีพิพาทเกี่ยวกับดินแดนระหว่างกัน ระบบอนุญาトイคุลากการได้เริ่มต้นดำเนินปลายศตวรรษที่ 18 เมื่อมีการทำสนธิสัญญา Jay ในปี ก.ศ. 1794 ระหว่างอังกฤษกับสหรัฐฯซึ่งทั้งสองประเทศยอมตกลงกรณีพิพาทเรื่องดินแดนโดยตั้งคณะกรรมการหسمทำหน้าที่อนุญาトイคุลากการ เมื่อเกิดมีกิต Alabama ระหว่างอังกฤษกับสหรัฐฯในปี ก.ศ. 1872 ทั้งสองประเทศก็ได้มอบหน้าที่ให้อนุญาトイคุลากการทำหน้าที่วินิจฉัย ที่ให้ประเทศต่าง ๆ หันมาสนใจการใช้ออนุญาトイคุลากการเป็นวิธีการระงับข้อพิพาทมากขึ้น มาตรา 37 อนุสัญญากรุงเทพฉบับที่ 1 ก.ศ. 1907 กล่าวว่าอนุญาトイคุลากการระหว่างประเทศนิรัดถุประสงค์ที่จะยุติกรณีพิพาทระหว่างรัฐโดยผู้พิพากษาที่ถูกกรณีเดือดเดือดและอุบัติราภัยแล่งการเฉพาะกฎหมาย นอกจากนั้นอนุสัญญากรุงเทพยังกำหนดว่าการที่จะใช้ออนุญาトイคุลากการทำหน้าที่สถานการณ์อันวายให้

ในปี ก.ศ. 1928 คณะกรรมการใช้ออนุญาトイคุลากการได้ร่างสนธิสัญญา เป็นแบบอย่างแก่รัฐในเรื่องเกี่ยวกับอนุญาトイคุลากการและได้รับการยอมรับ จากสมมชชาสันนิบาตเมื่อวันที่ 26 กันยายน 1928 เรียกว่ากรรมสารที่นำไป เกี่ยวกับอนุญาトイคุลากการมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 16 สิงหาคม 1929 กรรมสาร ฉบับนี้มีสมาชิก 23 ประเทศ มีมหาอำนาจเจ้าร่วม เช่น ฝรั่งเศส อังกฤษ อิตาลี ได้กำหนดคิววิธีดำเนินการในการระงับกรณีพิพาทโดยสันติวิธีในกรณี เกิดข้อพิพาทระหว่างรัฐ รัฐถูกกรณีจะต้องดำเนินการประนีประนอมซึ่งเป็น การดำเนินการขั้นแรกก่อน ถ้าไม่ประสบความสำเร็จถูกพิพาทจะใช้รัฐระงับ ข้อพิพาทด้วย

1. นำคดีเข้าสู่ศาลประจำยุติธรรมระหว่างประเทศในการนี้เป็นคดีพิพาท ในด้านกฎหมาย

¹ Huber-Schreyer, Draft International public 1975 p.688.

2. น่ากคดีขึ้นสู่ศาลอนุญาติคุ้มครองในกรณีการณ์ข้อพิพาทในด้านการเมือง
ศาลนี้ประกอนด้วย ผู้พิพากษา ๕ นาย ทั้งปัจจุบันและกรณีที่เป็นหลักการ
เดชาภิบดีอนุสัญญาฯไปแล้ว กับการของข้อพิพาทด้วยสันติวิธี วันที่ ๒๙
เมษายน ก.ศ. ๑๙๖๗

คำพิพากษาของศาลมีผลบังคับถูกกฎหมาย แต่ไม่มีการอุทธรณ์

แม้ว่าจะมีสนธิสัญญานั้นกับให้รัฐไว้ไว้ระหว่างข้อพิพาทด้วยอนุญาติคุ้มครอง
ก็ตาม แต่บางครั้งในสนธิสัญญาอาจจะระบุข้ออุทธรณ์ไว้ได้ อาทิเช่น ในกรณีที่
เป็นเรื่องผลประโยชน์ของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง เอกสารหรือเป็นเกียรติของ
ประเทศหรือกรณีพิพาทที่ผลประโยชน์เกี่ยวกับรัฐที่สามหรือข้อพิพาท
ซึ่งเกี่ยวข้องกับข้ออุทธรณ์ในรัฐธรรมนูญของถูกฟ้อง

อนุญาติคุ้มครองการโดยที่ไม่เป็นสักษะสำคัญก็ได้

1. การขอนับอนุญาติคุ้มครองการเป็นไปด้วยความสมัครใจของรัฐถูก
กรณีข้างต้นจะเป็นการขอนับอนุญาติคุ้มครองข้อพิพาทที่นั้นหรือมีสนธิสัญญา
กำหนดไว้ล่วงหน้า ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศได้ระบุในคำตัดสินเมื่อวันที่
๑๙ พฤษภาคม ๑๙๖๘ ว่าเป็นหลักการของกฎหมายระหว่างประเทศที่รัฐ
ไม่ถูกบังคับให้นำเรื่องให้อนุญาติคุ้มครองการวินิจฉัยโดยปราศจากความอุบัติเหตุ
ของตน

2. อนุญาติคุ้มครองการอาจเป็นประมุขของรัฐที่สามหรือเป็นบุคคลหรือ
คณะบุคคลซึ่งรัฐถูกกรณีเป็นผู้เดือดโดยความเห็นชอบร่วมกัน

3. หลักเกณฑ์การตัดสินของอนุญาติคุ้มครองการขัดแย้งหลักการแห่ง
กฎหมายระหว่างประเทศหรือหลักความยุติธรรมเพราะโดยปกติเป็นการ
ตัดสินข้อพิพาททางกฎหมาย สนธิสัญญาอนุญาติคุ้มครองการ ก.ศ. ๑๙๒๘
บัญญัติว่าการตัดสินต้องขึ้นอยู่กับหลักกฎหมายระหว่างประเทศ

4. คำตัดสินของอนุญาติคุ้มครองการถือเป็นสืบสุค เว้นแต่ไม่กรณีพิเศษ
เช่น การทึงอนุญาติคุ้มครองการมีความเป็นชนหรือเกิดผลพลาดในด้านกฎหมาย
หรือกระบวนการวิธีพิจารณา เมื่อตัดสินแล้วถูกพิพากษมีพันธะจะต้องปฏิบัติตาม
แต่คำตัดสินไม่สูงพนรัฐที่สาม (มาตรา ๑๘ อนุสัญญากรุงเทพ)

ก่อนอนุญาติคุ้มครอง ก.ศ. ๑๘๙๙ ระบบอนุญาติคุ้มครองการส่วนใหญ่
มี ๓ ชนิด

1. อนุญาトイคุลาการในรูปคณะกรรมการพสม
2. อนุญาトイคุลาการโดยยกยศหรือประบูข่องรัฐหรือหัวแทนของ กษัตริย์

3. อนุญาトイคุลาการโดยศาล

1. อนุญาトイคุลาการในรูปคณะกรรมการพสมมีประวัติความเป็นมาใน ระยะเริ่มแรกในศตวรรษที่ 18 เมื่อรัฐในทวีปอเมริกานิยมอนุญาตให้ พาก เกี่ยวกับหนี้สินระหว่างกันให้คณะกรรมการพสมพิจารณาและอาจอนุญาต ของซึ่งกฤษณ์ในทวีปอเมริกาให้ใช้สินศดิพาก เกี่ยวกับเขตแดนในระหว่าง เริ่มแรกคณะกรรมการพสมประกอบด้วยสมาชิก 2 นาย เลือกโดยผู้กราด ฝ่ายละ 1 คน ไม่มีฝ่ายคุนถูกแต่อย่างใดจึงมีสักษะเป็นการทดลองทางการ ญุคแรกกว่าซึ่งได้นำมาใช้ในการพิจารณาตัดสินให้เกี่ยวกับการก่อหนดเขตแดนนี้ ที่ Saint Croix ระหว่างซึ่งกฤษณ์กับสหรัฐแต่ตอนนี้ได้มีการเปลี่ยนแปลงโดยทั่ง คณะกรรมการพสมประกอบด้วยบุคคลสัญชาติของรัฐผู้กราดเข้ามาน่าจะเกิด และเลือกประธานซึ่งเป็นบุคคลสัญชาติของผู้กราดฝ่ายหนึ่ง ประธาน จะเข้ามาตัดสินกับเมื่อก่อนคณะกรรมการพสมก่อนไม่ได้ อนุญาトイคุลาการตัดสิน โดยใช้หลักความยุติธรรมมากกว่าหลักการของกฎหมายระหว่างประเทศ หลักการให้อนุญาトイคุลาการในรูปคณะกรรมการพสมศดิสินได้ถูกปฏิเสธไป ในมาตรา 6 และ 7 ของสนธิสัญญา Jay ในปี ก.ศ. 1794 ที่ดำเนินระหว่าง ซึ่งกฤษณ์กับสหรัฐอเมริกา ในบางกรณีก็อาจมีการทั่งประธานสองคนเข้ามายังการ ศดิสินก่อนหนึ่งก่อนสืบต่อการซึ่งกุลาก ภายใต้การทั่งคณะกรรมการพสมแบบ นี้หลักก็จะเป็นไปในปี ก.ศ. 1828 ให้ทั่งคณะกรรมการพสมตัดสินเกี่ยวกับศดิสิน สนธิสัญญา Gagé ระหว่างสหรัฐอเมริกากับซึ่งกฤษณ์ ในปี ก.ศ. 1869 คณะกรรมการพาร์ลิส ที่ซึ่งกฤษณ์กับเวเนซูเอลา ซึ่งกฤษณ์และสหรัฐเก็บมอนช้อ พาก เกี่ยวกับทรัพย์เชลยและหนี้สินให้คณะกรรมการ พสมพิจารณาหลักคดี

ซึ่งต้องในการทั่งคณะกรรมการพสมที่เห็นได้ก็ต้อง ซึ่งพากให้รับ การตัดสินโดยผู้มีส่วนได้เสียเอง และให้มีการพิจารณาอย่างระเรียบจากผู้เข้า แข่งขันกันอย่างที่รัฐผู้พากแห่งทั่งทั้งมานะเอง ส่วนซึ่งต้องมีเงื่อนไข คดี คณะกรรมการเป็นบุคคลในสัญชาติของผู้กราด ฉะนั้นจึงหากความยุติธรรม

ในการพิจารณาคดี มักมีความไม่น่าเชื่อถือที่ตัดสินใจในด้านผลประโยชน์ของชาติของคน ถ้าประชานเป็นฝ่ายได้ก็พอจะเคารพหน้ารากศักดิ์สิทธิ์ของมาฎูปไต

ตามมาในครั้งสังของศาลธรรมที่ 19 ให้มีความเห็นว่า การเลือกตัวประชานจากบุคคลสัญชาติของคู่กรณีที่ทำการพิจารณาคดีก่อให้เกิดความไม่ยุติธรรม ซึ่งได้มีการทดสอบเลือกตัวประชานจากบุคคลสัญชาติของประเทศที่สาม และแม้ว่ากรรมการผู้ทรงคุณวุฒิจะเป็นเลือกจากบุคคลสัญชาติที่พำนัชเป็นจิตอาวุณมากกว่าสัญชาติของคู่กรณี และคนตัวสัญญาบ้างบันยังกำหนดห้ามให้เลือกกรรมการจากบุคคลในสัญชาติของคู่กรณีมี

2. อนุญาトイคุณการโดยกษัตริย์หรือพระมหากษัตริย์ หรือหัวแทนของกษัตริย์ในสมัยก่อนประเทศท่าทาง ในอุปโภคชนขอให้ประมูลของรัฐหรือ กษัตริย์เป็นอนุญาトイคุณการในการนี้พิพากษานำหน้าหัวเราะ เช่น ในปี ก.ศ. 1827 ยังคงและต่อเนื่องกษัตริย์อังกฤษและเป็นอนุญาトイคุณการคดีพิพากษาเขตแคน พระเจ้าแพนเดนสเปน กษัตริย์อังกฤษที่ 12 เป็นอนุญาトイคุณการซื้อพิพากษาเบกแคนระหว่างโคลัมเบียกับคอสตาริกา และสำลุคพระราชนียังคงอุษ เป็นอนุญาトイคุณการคดีพิพากษานำหน้าหัวเราะอย่างต่อเนื่องกับธิลลิในปี ก.ศ. 1966 ซึ่งต้องการให้ประมูลของรัฐเป็นอนุญาトイคุณการท้าให้การพิจารณาคดีเป็นไปโดยรวดเร็วพราบประมูลของรัฐที่ได้รับเลือกย้อมจะเป็นที่ไว้วางใจและเชื่อถือแก่รัฐคู่กรณี แต่ก็มีข้อเสียก่อตัวที่อย่างกษัตริย์อาจจะพยายามหักขอกล่องของชากราชบัตรสังกิจจะซึ่งไม่ได้ตัดสินคดี ทำให้คู่กรณีต้องเลือกผู้อื่นอีกและซึ่งก่อประการหนึ่ง โดยส่วนใหญ่กษัตริย์ไม่ยอมมีความรู้ความเข้าใจซ้ำๆในห้ามกฎหมายเพียงพอซึ่งอาจจะต้องอยู่บุคคลอื่นให้ความเห็นหรือพิจารณาอีกต่อหนึ่งก่อนจะเห็นได้ว่าค่าตัดสินของกษัตริย์ในฐานะอนุญาトイคุณการบางครั้งไม่ชอบด้วยเหตุผลและซึ่งกับหลักกฎหมาย และในการพิจารณาพิพากษานำบ้างครั้งก็ไม่ให้เหตุผลในการตัดสิน เช่น ค่าตัดสินของกษัตริย์ฟรีเดริค Frederic Guillaume ที่ 4 ในคดีระหว่างยังกฤษกับฝรั่งเศส ปี ก.ศ. 1843 ในระหว่างสังกษัตริย์มักจะห้ามการปรึกษากับผู้เชี่ยวชาญ หรือบังคับกันนำไปปิดพิจารณาในคอมมูรูมนเครื่องคน

เคบปราากฎร่างรัฐบัญญัติทั้งหมดของรัฐอินเดียโนห์ได้ตราไว้
เมื่อ ๘ กุมภาพันธ์ปี ๑๘๕๖ ให้เป็นอนุญาติแก่การดำเนินการ
กับโปรตุเกส ณ วันที่ ๑๐ มกราคม พ.ศ. ๑๘๕๖

ระบบอนุญาติคุ้มครองโดยกฎหมายของรัฐในปัจจุบัน ไม่เป็นศูนย์กลางแล้ว

๓. อนุญาติคุ้มครองทางค้า เมื่อเริ่มการเมืองรัฐบัญญัติเมื่อ
มอบการเมืองให้ค้า ซึ่งประกอบด้วยบุคคลที่เป็นมิตรและมีความรู้เช่น
ชาญทางด้านกฎหมายพิจารณาตัดสินกระบวนการนี้ด้วยการที่กำหนดไว้และศึกษา
อย่างมีเหตุผลชอบด้วยหลักกฎหมาย เช่นการตัดสินคดี Alabama ระหว่าง
ชาห์รูกับชั้งกฤษใน ป.ศ. ๑๘๗๒ โดยการประกอบด้วยผู้ตัดสิน ๖ นาย
พิจารณาที่เจนัว สวิตเซอร์แลนด์ ตามทางปฏิบัติในศาลธรรมที่ ๑๙ กการ
ตัดสินรูปนี้ บางทีก็ตัดสินโดยบุคคลคนเดียว เช่น F. De Martens ตัดสินคดี
ระหว่างชั้งกฤษกับชั้งกฤษในป.ศ. ๑๘๙๗ A. Desjardins ตัดสินคดีระหว่าง
เบลเยี่ยมกับชั้งกฤษ ในป.ศ. ๑๘๙๘ และในบางครั้งในการเมืองเทศบาล
ตัดสินโดยศาลภายในซึ่งตั้งอยู่ในตัวเมือง เช่นศาลเมืองชั้งกฤษ Phare ระหว่างฟรังเศสกับนิกราชวิวัฒน์ในป.ศ. ๑๙๐๐

ภาคอนุญาติคุ้มครองระหว่างประเทศ

อนุสัญญากรุงเทพฯ ค.ศ. ๑๘๙๙ "ให้เริ่มขึ้นตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป" และต่อมาอนุสัญญากรุงเทพฯฉบับที่ ๑ ค.ศ. ๑๙๐๗ "ให้
แก้ไขปรับปรุงให้สมบูรณ์นี้" ภาคอนุญาติคุ้มครองระหว่างประเทศทั้งอยู่ที่
กรุงเทพฯ ประเทศไทยและตน องค์กรของชาติประกอบด้วยสำนักงานระหว่าง
ประเทศซึ่งทำหน้าที่ฝ่ายธุรการของชาติอยู่ภายใต้ความควบคุมดูแลของ The
Permanent Council ซึ่งเป็นสถาบันทางการทูตที่ประจាយอยู่ที่กรุงเทพฯ และมีรัฐมนตรีต่างประเทศและตนเป็นประธาน ผู้ศึกษาดูงานของชาติเป็น
บุคคลที่มีความรู้ความสามารถในการดูแลงานกฎหมายระหว่างประเทศ เป็นผู้มีศักดิ์

และเข้ามาเป็นด้วยความสมัครใจ ซึ่งประเทศการที่ตั้งขึ้นให้ประเทศจะไม่เกิน 4 คน อยู่ในตำแหน่งคนละ 6 ปี และอาจใช้ได้รับแต่งตั้งใหม่ให้ ถ้าผู้คิดพาก
ทกอย่างจะนำคือที่มีน้ำสูตรค่าต่อ ถ้าการเมืองเสื่อภัยคิดพากษาตามจำนวนที่ถูกการเมืองของ
กัน อาจจะเป็น 5 คน 3 คน หรือคนเดียว ก็ได้ ถ้ากองหันไม่ได้แต่จะฝ่าย
จะเสื่อภัยคิดพากษาฝ่ายละ 2 คนจากบัญชีรายชื่อผู้คิดพากษาทั้งหมด ซึ่ง 1
คนจะเป็นคนในสัญชาติของตน และผู้คิดพากษาทั้ง 4 คนก็จะเสื่อภัยประชาน
ถ้ากองหันไม่ได้ในเรื่องที่ประชานก็อาจจะมอบให้ชาติที่สามารถเป็นผู้กำหนด
ให้ หลังจากเสื่อภัยคิดพากษาแล้ว ก็จะตอกย้ำในกระบวนการการคิดจราญา ภาร
ที่ใช้และเรื่องอื่น ๆ ที่เข้าเป็นในการคิดจราญาคดี แต่ทั้งนี้ถูกการเมืองมีศักดิ์จะนำ
คิดพากษาที่มีน้ำสูตรค่าต่อหุญญาโดยถูกทางการที่ถูกคิดพากษาทั้งที่มีน้ำสูตรคิดพากษา
จากบุคคลที่ไม่มีชื่อในบัญชีรายชื่อผู้คิดพากษาของค่าต่อหุญญาโดยถูกทางการระหว่าง
ประเทศก็ได้

ค่าต่อหุญญาโดยถูกทางการระหว่างประเทศไม่มีลักษณะเป็นค่าตอบรับ
แก่บริษัทภาระไม่มีผู้คิดพากษาอยู่ประจ้าค่าต่อ ถูกคิดพากษามีศักดิ์จะเสื่อภัยคิดพากษา
จากบัญชีรายชื่อที่มีน้ำสูตรค่าต่อหุญญาโดยถูกทางการที่ถูกคิดพากษาทั้งที่มีน้ำสูตรคิดพากษา
หรือแม้แต่ประชานเป็นศักดิ์ค่าต่อหุญญาโดยถูกทางการระหว่างประเทศ
ให้ของตนเอง การตัดสินของค่าต่อหุญญาโดยถูกทางการ แต่ถึงที่สุดไม่มีการอุทธรณ์

ระหว่างปี ก.ศ. 1900-1932 ค่าต่อหุญญาโดยถูกทางการระหว่างประเทศ¹
ให้คิดพากษาที่ซึ่งเป็นชื่อคิดพากษาในด้านกฎหมาย 23 คดี ทั้งปัจจุบันที่สำคัญ
เช่น คดี Pecheries De L'Atlantique ในปี ก.ศ. 1910 ระหว่างยังกฤษกับ
ฟรنس คดี Cie de navigation norvegienne ในปี ก.ศ. 1922 ระหว่างฟรنسกับ
กับเนอร์เวลล์ คดีเกาะ Palmas ระหว่างฟรنسกับกับเนอร์เวลล์ ในปี ก.ศ. 1928
คดี Chevreau ระหว่างฟรنسกับสหภาพในปี ก.ศ. 1931

ในระหว่างหนังสือการของค่าต่อหุญญาโดยถูกทางการระหว่างประเทศชน
เชาลง เหราะถูกการเมืองคิดพากษากันทันไปปิดยมทั้งค่าต่อหุญญาโดยถูกทางการ โดยความสมัคร
ใช้ของถูกการเมือง หรือมากกว่าของตนที่มีน้ำสูตรค่าต่อหุญญาโดยถูกทางการระหว่างประเทศมากกว่า
แผนในปี ก.ศ. 1956 ศาลได้มีโอกาสตัดสินคดี Phares ระหว่างฟรنسกับกับเนอร์เวลล์
ปัจจุบันค่าต่อหุญญาโดยถูกทางการและทั้งน้ำสูตรที่กรุงเทพประเทศขอแผนคดี

ศาสตร์ธรรมะระหว่างประเทศ (ศาสตร์โลก)

ก่อนที่จะมีการจัดตั้งศาสนพิธีธรรมะระหว่างประเทศ ในปี ค.ศ. 1946 ได้มีการดำเนินงานเกี่ยวกับนักท่องโลกมาตรา 14 ของพิธีการสันนิบาตชาติ ในปี ค.ศ. 1921 เรียกว่า ศาสนประจาราชพิธีธรรมะระหว่างประเทศ ซึ่งประกอบด้วยองค์คณะผู้พิพากษา 15 คน เป็นผู้พิพากษา 11 คน ผู้ช่วย 4 นาย แต่ต่อมาได้มีการแก้ไขในปี ค.ศ. 1929 โดยยกเลิกตำแหน่งผู้ช่วยผู้พิพากษา ผู้พิพากษาได้รับการเลือกตั้งโดยคณะกรรมการและสมัชชาทั่วโลกด้วยเสียงตุบตัน ผู้ได้รับเลือกจะต้องเป็นผู้ที่ทั้ง 2 องค์กรเห็นชอบร่วมกัน สำหรับมาตรฐานการตกลงกันได้ก็จะต้องตั้งอนุกรรมการประกอบด้วยหัวแทนของคณะกรรมการ 3 นาย และสมัชชาสันนิบาตชาติ 3 นาย เพื่อทำความตกลงกัน ผู้พิพากษาอยู่ในตำแหน่ง 9 ปี และอาจได้รับเลือกใหม่ได้ ศาสนประจาราชและรองประจาราชซึ่งอยู่ในตำแหน่ง 3 ปี

ศาสนประจาราชพิธีธรรมะระหว่างประเทศมีหน้าที่พิจารณาเกี่ยวกับ

1. การศึกษาความสนใจสัญญา
2. ปัญหากฎหมายระหว่างประเทศ
3. ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการลงทะเบียนเมืองพันธุ์ระหว่างประเทศ
4. การเมืองและการเมืองเพื่อประโยชน์ทางการค้าระหว่างประเทศ

นอกจากนี้ผู้พิพากษาจะขอให้ศาสนพิจารณาเรื่องอื่น ๆ ในกรณีที่กำหนดไว้ในสนธิสัญญาให้นำคดีขึ้นสู่ศาลมและยังมีหน้าที่ให้ความเห็นในปัญหาซึ่งกฎหมายแห่งคณะกรรมการ และสมัชชาสันนิบาตชาติตัวอย่างในกรณีที่ถูกฟ้องขอ

การนำคดีขึ้นสู่ศาลมโดยปกติเป็นความประพฤติของผู้กราโน่อง นอกจากจะมีสนธิสัญญาที่ผู้กราโน่องทำไว้บังคับให้ต้องนำคดีขึ้นสู่ศาลมนี้ สำหรับสินของศาสนพันธุ์กราโน่องและถือเป็นเดือนคาไม่มีอุทธานนี้

ศาสนประจาราชพิธีธรรมะระหว่างประเทศ มีลักษณะเป็นศาสนอย่างแท้จริงเพราเมืองคือผู้พิพากษาประจาราชไม่ใช่หน้าที่และพนักงานศาลมีผิดกับศาสนอุท្ឥาโดยคุณการระหว่างประเทศซึ่งไม่มีพนักงานประจาราช

หลังจากสันนิบาตชาติได้ตั้งเด็กไปในปี ค.ศ. 1946 ศาสตราจารย์อุติธรรมระหว่างประเทศจึงได้ตั้งเด็กไปด้วย ทั้งนี้โดยเหตุผลที่ว่าประเทศที่แพร่สัมภาระเป็นภาคีของศาสตราจารย์อุติธรรมระหว่างประเทศ แต่สหรัฐและรัสเซียไม่ได้เป็นภาคีด้วย จึงจึงเป็นต้องตั้งศาลใหม่ขึ้นมาแทนที่อื่น ศาสตราจารย์ธรรมระหว่างประเทศ โดยที่อุติธรรมนี้เป็นองค์กรหนึ่งของสหประชาชาติ มีธรรมบัญญัติโดยเฉพาะและสามารถของสหประชาชาติที่เป็นภาคีของศาสนานี้รัฐที่ไม่ได้เป็นสมาชิกอาจขอเป็นภาคีได้ตามเงื่อนไขที่สมัชชาสหประชาชาติจะกำหนด เป็นราย ๆ ตามความต้องการของคณะกรรมการที่ ปัจจุบันมีรัฐที่ไม่ได้เป็นสมาชิกของสหประชาชาติแต่เข้าเป็นภาคีของศาสนานี้ อาทิเช่นรัสเซีย และฟ朗ซ์มาร์ก

การดำเนินงานของศาลโลก ออกเดือนและรับช่วงงานมาจากศาสตราจารย์อุติธรรมระหว่างประเทศ มาตรา 37 ระบุว่า หากมีคนเข้าถ่ายญาโฉนที่ทำมาท่อนและระบุว่า ให้นำคดีขึ้นสู่ศาลมีการประจารย์ธรรมระหว่างประเทศ ก็ให้นำคดีขึ้นสู่ศาลมุติธรรมระหว่างประเทศแทน

ศาสตราจารย์ธรรมระหว่างประเทศประจำรอบศักราชพิพากษา 15 นาย จะเป็นคนในสัญชาติเดียวกันไม่ได้ "ได้รับเดือดตั้งอยู่ในตำแหน่ง 9 ปี และอาจได้รับเดือดใหม่ นอกจากนั้นก็มีการเดือดตั้งซ้อมทุก 3 ปี มาตรา 13 บัญญัติว่า สัญชาติ 5 คนจะอยู่ในตำแหน่ง 3 ปี 5 คนอยู่ในตำแหน่ง 6 ปี และ 5 คนที่เหลืออยู่ในตำแหน่งได้ครบ 9 ปี สำหรับตำแหน่งว่างให้มีการเดือดตั้งซ้อม ผู้ที่ได้รับเดือดจะอยู่ได้เท่าเวลาของผู้ที่ครบกำหนด การเดือดตั้งจะทำโดยความเห็นชอบร่วมกันของสมัชชาสหประชาชาติและคณะกรรมการความมั่นคง ซึ่งในกรณีสมาชิกถูกกล่าวขีดความสามารถไม่สามารถใช้สิทธิ์ได้ นิติที่อยู่เดียวส่วนใหญ่เป็นเกณฑ์ ศาสตราจารย์ธรรมและรองศาสตราจารย์ซึ่งอยู่ในตำแหน่ง 3 ปี และอาจได้รับเดือดใหม่อีก สัญชาติพิพากษาจะต้องไม่ประจำรอบอาชีพอย่างอื่นขณะดำรงตำแหน่ง และได้รับสิทธิ์ความคุ้มกันเข้มเดียวกับผู้แทนทางการทูต

ศาสตร์อ่านฯพิจารณาคติต่าง ๆ ที่รัฐเสนอมาให้พิจารณาโดยความ
สมัครใจ หรือในกรณีพิเศษตามที่กำหนดไว้ในกฎบัตรสหประชาชาติ หรือ
กรณีที่กำหนดโดยสนธิสัญญา หรือรัฐประการโดยมีรับอ่านจากศาสตร์ มาตรา 36
บัญญัติว่า รัฐที่เป็นภาคสามารถที่จะประกาศได้ทุกเวลา ยอมรับจะนำคติขึ้น
สู่ศาลโดยไม่จำเป็นต้องมีสนธิสัญญาพิเศษ ในกรณีที่ประเทศอื่นยอมรับข้อ
สูงพันเข็มเดียวกัน ในประการยอมรับอาจถือกำหนดชนิดของคติ และอาจ
จะกำหนดเงื่อนไขด้วยได้ ล้วนรัฐได้ประกาศยอมรับอ่านจากยกเว้นเรื่อง
ภายในของตนรัฐ โดยสหรัฐจะเป็นผู้ตัดสินเรื่องว่ากรณีใดจะเป็นเรื่องภายใน
ซึ่งให้รับการพิพากษาริจารณ์จากกฎหมายว่า ทำให้การยอมรับอ่านใจไม่ค่อย
จะมีผล ฝ่ายเดียวตั้งเงื่อนไขยกเว้นอ่านจากยกเว้นเรื่องค่าเสียหายก็การดำเนินการป้อง
กันประเทศ องค์การระหว่างประเทศไม่มีสิทธินำคติขึ้นสู่ศาลได้

คติที่ศาลโลกมีอ่านพิจารณาถ้าเข่นเดียวกับค่าเสียหายที่ธรรม
ระห่วงประเทศ นอกจากนั้นค่าเสียหายในการให้คำแนะนำบำเพ็ญใน
ปัญหาซึ่งกฎหมายในกรณีถูกชื่องของภาคจะมีความมั่นคงหรือสมบัติ
สหประชาชาติ สำหรับองค์กรอื่นของสหประชาชาติ เช่น คณะกรรมการเศรษฐกิจ
และสังคม คณะกรรมการธุรกิจของสมบัติสหประชาชาติหรือองค์กรเข้าน้ำญี่
ปุ่นพิเศษกิจกรรมของค่าแนะนำบำเพ็ญได้ แต่ต้องให้รับอนุญาตจากสมบัติสห-
ประชาชาติก่อนและต้องเกี่ยวข้องกับงานในหน้าที่ของตนด้วย สำหรับรัฐไม่มีอ่านใจ
ขอคำปรึกษาจากศาลโลกได้

รัฐที่ไม่ได้เป็นภาค อาจถูกนำคติขึ้นสู่ศาลได้ตามเงื่อนไขที่กำหนด
บนคดีความมั่นคงกำหนดโดยทั่วไป รัฐนี้ที่ต้องยอมรับอ่านจากยกเว้น
ที่จะปฏิบัติคำพิพากษา เช่น เมื่อรัฐเคยนำคติขึ้นสู่ศาลเกี่ยวกับกรณีใดสัก
หนึ่งในทางเดียว

ในการตัดสินคดี ศาสตร์จะใช้หลักเกณฑ์เหล่านี้เป็นหลักในการพิจารณาคดี

1. สนธิสัญญาระห่วงประเทศ
2. จารีตประเพณีระหว่างประเทศ
3. หลักทั่วไปของกฎหมายระหว่างประเทศ

4. คำพิพากษาของศาล

5. ความเห็นของนักนิติศาสตร์ และหลักกฎหมายอื่น ๆ เช่น หลักความยุติธรรมและมุขยารูป

การลงที่ของศาลถือเป็นข้างมากของผู้พิพากษาที่ประกอบเป็นอย่างคุณะ สำคัญและเพียงเท่ากันประชานจะเป็นผู้ตัดสินขึ้นมา คำตัดสินของศาลเป็นอันถึงที่สุด ไม่มีอุทธรณ์ฎีกา และมีผลบังคับใช้จนกว่า มาตรา 94 ของกฎหมายนี้จะถูกยกเลิก

1. สามารถแต่ละประเทศของตนประชาชาติ รับที่จะปฏิบัติตามคำตัดสินของศาลยุติธรรมระหว่างประเทศในคดีที่ตนตกเป็นคู่คดี

2. ถ้าผู้เป็นฝ่ายในคดีฝ่ายใด ไม่ปฏิบัติตามข้อบังคับซึ่งยกยุนแก่ตนตามคำพิพากษาของศาล ผู้เป็นฝ่ายอีกฝ่ายหนึ่งอาจเรียกใช้กฎหมายคดีความมั่นคง ซึ่งสำคัญและมีความมั่นคงเทินเจาเป็น ก็อาจทำค่าแนะนำหรือค่าสินให้มาตรการเพื่อให้เกิดผลตามคำพิพากษานั้น

ศาลโลกได้มีบทบาทสำคัญในการกำจัดชื้อพิพากษาหัวงานประเทศ และป้องกันการเกิดสงคราม ได้เคยพิจารณาคดีและให้คำปรึกษาไปแล้วมากกว่า 60 เรื่อง คดีที่สำคัญหลายคดีที่ได้ตัดสินไป เช่น คดีของแคน Corfu ระหว่างอังกฤษกับอัลบานี ในปี ค.ศ. 1949 โดยมีเรื่องว่าเรื่อเรียนอังกฤษ 2 ถิ่น โคน ทุนระเบิดขณะเดินทางผ่านช่องแคบ Corfu อังกฤษได้ส่งเรือไปกวัดทุนระเบิด อัลบานีเชื่อว่าหัวงานอังกฤษโดยกล่าวหาว่าอังกฤษจะเมืองอานาจารีป-ไทยของตน ศาลโลกได้วินิจฉัยว่าอังกฤษจะเมืองอานาจารีป-ไทยของอัลบานี แต่อัลบานีต้องรับมีคดีชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้น นอกจากนั้นอังกฤษได้สำคัญ เช่น คดีระหว่างอังกฤษกับนอร์เวย์ เกี่ยวกับการจับปลาในน่านน้ำนอร์เวย์ และคดีเข้าพรรษาหัวงานไทยกับกัมพูชา ในปี ค.ศ. 1962

กตีป่าวสากพะวิหาร

กัมพูชา โจหก ประเทศไทย จ้าເສຍ

ข้อเท็จจริง ที่เวชพนเมคงรักเป็นเบตแคนระหว่างกัมพูชา และ
ประเทศไทยระหว่างปี 1904 และ 1908 ฝรั่งเศสซึ่งเป็นรัฐอาภิภากษา กัมพูชา
ให้ทำสัญญา กับประเทศไทยหลายฉบับ สัญญาลงวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 1904
อกองกันว่า พรมแคนที่เป็นปัญหานั้นให้ถือเอาสันบัน្ត เป็น grenier และให้
ทึ่งคดคณะกรรมการปักปันเบตแคน ซึ่งได้ทำการสำรวจพื้นที่ແຄบນັ້ນ ในปี 1907
ประชานกรรมการปักปันฝ่ายฝรั่งเศส ได้รายงานให้รัฐบาลฝรั่งเศสทราบว่า^{ตามที่}
ให้กำหนดพรมแคนเรื่องนี้อย่างแล้ว แต่ไม่ปรากฏบันทึกของคณะกรรมการเท่า
เดื่องนี้ ต่อมาปี 1907 ประเทศไทยได้ขอให้ฝ่ายฝรั่งเศสท้าแผนที่พรมแคน
ฝรั่งเศสก็ได้รับทำและส่งให้ฝ่ายไทยในปี 1908

กัมพูชาอ้างแผนที่ตั้งก่อสร้างประกอบ เพื่อสนับสนุนคำพ้องอ้าง
อ้างจากปี 1907 ประเทศไทยอ้างว่าแผนที่นั้นมิใช่ของคณะกรรมการ
กรรมการ ซึ่งไม่ปรากฏพื้นที่แผนที่นั้นก็คือพลาด กล่าวคือ พรมแคนที่เรื่องใน
แผนที่มิได้ถือสันบัน្ត ประเทศไทยไม่เคยรับรองแผนที่นั้น

ประดิษฐ์สัตย์มีว่า

1. อ้างจากปี 1907 ประเทศไทยอ้างว่าแผนที่ตั้งพะวิหารเป็นของฝรั่งเศส
2. หากอ้างจากปี 1907 ประเทศไทยคิดแผนเป็นของกัมพูชา ก็มีปัญหา
พอไปว่า

- a. ประเทศไทยมีหน้าที่ต้องถอนกำลังออกจากพะวิหาร
และบริเวณพะวิหารตัวหรือไม่
- b. ประเทศไทยต้องส่งวัสดุต่างๆ ที่นำไปจากพะวิหาร
คืนให้กัมพูชาหรือไม่

คำวินิจฉัยของศาล

1. เนื่องจากศาสตร์วินิจฉัยปัญหาอ้างจากปี 1907 ประเทศไทยอ้างแคน
กรณีพิจารณาเพื่อเบตแคนระหว่างสองรัฐ กรณีพิจารณาเบตแคนระหว่าง
สองรัฐ ประเทศไทย ต้องรับรองแผนที่นั้น ตามที่กัมพูชาได้เห็น

ให้รัชเจนและไม่มีคิพส์ต้าค เช่น แม่น้ำ ภูเขา สันเข้า (crest) ชั่งจ่อนมา (escarpment) คาดเห็นว่าเด่นเบ็ทแคนควาร์คือสันทางรัชเจนตามทิวเทือกเขาครึ่งที่เห็น
ให้รัชเจน เช่น สันบันน้ำ (watershed) ซึ่งความได้ดีคงกันในปี 1904 ฉะนั้น คุณความจะตั้งใจเรื่องอาชีวอนมา (escarpment) เป็นเด่นเบ็ทแคนเพมอยไปไม่ได้ ศาสตร์ไม่ใช่ต้องฟังห้อให้เมืองอื่น ๆ เที่ยวกับภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ศาสนา และโบราณคดี

ไม่มีรัชเจน

คาดได้พิจารณาแผนที่ผ่านวาก 1 ซึ่งไม่ได้รับการรับรองของคณะ
กรรมการปักบันเบ็ทแคน จึงไม่มีผลกฎหมายในประเทศไทยที่ทำขึ้น แต่ประเทศไทย
มิได้ศักดินายในเวลาอันควร จึงถือว่าเห็นชอบด้วย คณะกรรมการฝ่ายไทย
ไม่ได้ทำอะไรเลย ไม่ได้แสดงที่ทำศักดินายแผนที่นั้นไม่ถูกต้อง เดนาบต
กระทรวงมหาดไทย สมเด็จกรมพระยาคุ้มราชนกุลฯ ก่อนใจราชทูตผู้ร่วมทดสอบ
ที่ได้รับแผนที่นั้น ถือว่าราชการซึ่งหัวครกมิได้ประท้วง ต่อมาได้ประชุมคณะ
กรรมการฯ ที่กรุงเทพฯ ปี 1909 เพื่อท้าให้เป็น โดยใช้ผ่านวาก 1 เป็นหลัก
ก็มิได้มีส្តីให้ศักดินาย กรรมแผนที่เองได้ทำแผนที่ปี 1937 และคงให้เห็นด้วยว่า
พระวิหารอยู่ในเขตกัมพูชา ใน การเข้าหากกรุงวอชิงตันปี 1947 ประเทศไทย
ก็มิได้ประท้วงในเรื่องนี้ เมื่อสมเด็จกรมพระยาคุ้มราชนกุลฯ เสต็จไปประ
วิหารปี 1930 ฝ่ายเข้าหน้าที่ผู้ร่วมทดสอบไปทำการต้อนรับในเขตพระวิหาร ปะ-
ເທັກໄທຍົມືມີໃຈວ່າກ່າວອ່າງໂດຍແດນພະວິຫາຣ ເປັນເວລາພານີ້ 50 ປີນາແລ້ວ ດາ
ຫຼັກວ່າ ດ້ວຍກູ່ທີ່ມີຄົນປົກປາກ

คาดพิพากษาเมื่อวันที่ 15 มิถุนายน 1962 ตัวอย่างแผนที่ 3 ให้
ไทยแพ้ Moreno Quintana จากอาร์เจนตินา V.K. Wellington Kou และ Sir
Percy Spender ออสเตรเลียทำความเห็นเมืองว่าไทยควรชนะคดี

ฝ่ายที่แพ้มากที่ให้ไทยแพ้คือ Bohdan Winiarski ประธานชาวโปแลนด์
Vladimir M. Koretsky แทนภาพไชเย็ต Jantano Morelli อิค้าตี Kotaro Tamaka
ญี่ปุ่น Sir Gerald Fitzmaurice อังกฤษ Abdel Hamid Badawi แทนการณ์
อาหรับ Jose Luis Bustamante Y. Fivero บราซิล Basdevant หัวร่อง Alfarro ปานามา

การระงับข้อพิพาทระหว่างประเทศโดยองค์กรระหว่างประเทศ

นอกจากการระงับข้อพิพาทด้วยสันติวิธีตามที่กล่าวมาแล้วองค์กรระหว่างประเทศก็มีบทบาทสำคัญในการบุตติข้อพิพาทระหว่างประเทศซึ่งถือเป็นหน้าที่สำคัญขององค์การโลก เช่น องค์กรสันนิบาตชาติหรือองค์กรสหประชาชาติ จุดประสงค์สำคัญขององค์การก็เพื่อจะนำสันติสุขมาสู่โลก โดยพยายามหาทางชดเชยข้อพิพาทระหว่างประเทศโดยสันติวิธีซึ่งองค์การทั้งสองมีเครื่องมือและความพร้อมที่จะเข้าไปปัจจัยให้รัฐอยู่กรอบด้านการค้าทางบุตติข้อพิพาทได้

นอกจากองค์การโลกแล้ว องค์กรระหว่างประเทศส่วนภูมิภาคก็มีบทบาทสำคัญในการระงับข้อพิพาทระหว่างประเทศด้วย

องค์กรระหว่างประเทศที่มีบทบาทสำคัญในการระงับข้อพิพาทได้แก่ สันนิบาตชาติในอีสต์ และองค์กรสหประชาชาติ

สำนักงานหน้าที่ของสันนิบาตชาติในการระงับข้อพิพาท

สันนิบาตชาติก่อตั้งขึ้นเมื่อ ก.ศ. 1920 ภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 โดยเจตใจนงนจะให้เป็นองค์การที่ขัดข้องพิพาทอันบ่งการทำสงครามแต่เนื่องจากเรื้อรังต่าง ๆ ที่ร่วมเป็นสมำชิกยังหวังแผนสำนาญอันปิตบูลของตนเกี่ยวกับสิทธิในการทำสงคราม กติกาสันนิบาตชาติจึงยอมให้สมำชิกขององค์การทำสงครามกันได้ ภายใต้เงื่อนไขที่กำหนดไว้ในมาตรา 12, 13 และ 16 ยกเว้นการทำสงครามรุกรานขององค์การนี้ได้รับเด็กไปภาคผนวกสงครามโลกครั้งที่ 2 และได้จัดตั้งองค์กรสหประชาชาติขึ้นมาแทน องค์กรสันนิบาตชาติได้เก็บมีบทบาทสำคัญในการระงับข้อพิพาทระหว่างประเทศสำนักงานหน้าที่ของสันนิบาตชาติในเงื่อนไขเดียวกันกับมาตรา 12-16 ของกติกาสันนิบาตชาติ

บทบาทของคณะกรรมการตัวแทนนิติบัญญัติ

มาตรา 11 (2) กติกาสันนิบาตชาติระบุว่า “รัฐสมำชิกทั้งปวงของสันนิบาตชาติมีสิทธิจะเรียกตั้งท่อสันนิชาติหรือคณะกรรมการตัวแทนนิติบัญญัติให้ความสนใจในสถานการณ์ที่อาจมีสภาพที่จะกระทบกระเทือนความสัมพันธ์ระหว่างประเทศและนำมาซึ่งภัยคุกคามสันติภาพหรือสัมพันธ์ไม่ดีระหว่างประเทศ”

กติกาสันนิบาตชาติได้ให้อำนาจคณะกรรมการที่สันนิบาตชาติมีหน้าที่ดำเนินการระดับชื่อพิพากษ่องอาจเชเกิดกับถูกความต่อสันติภาพการแทรกแซงของคณะกรรมการที่อาจกระทำการท่าท้อมโดยความร่วงกรรมหรือภัยหั่งการเรื่องด้านของสังคมการก่อการร้ายที่ได้ และไม่ว่ารัฐที่พิพากษาเป็นสมาชิกขององค์การสันนิบาตชาติหรือไม่ก็ตาม การดำเนินการของคณะกรรมการที่อาจเป็นในรูปการเสนอแนะหรือซึ่งให้มีการเข้าใจระหว่างรัฐที่พิพากษา นอกจากนั้นยังอาจส่งคณะกรรมการใช้การไปสืบสวนซึ่งเท็จจริงในคืนแคนของรัฐที่ได้รับการอินยอม เช่น ในกรณีพิพากษามั่นชุลเลียได้เก็บสิ่งคณะกรรมการใช้การประกอบคำขอสมาชิก ๖ นายเข้าไปสอบถามสวนซึ่งเท็จจริงในแม่นชุลเลีย และยังมีอ่านใจเรื่องข้อให้รู้กรณ์ปฏิบัติการอย่างใดอย่างหนึ่งชี้ว่ากรา เผ่น ในกรณีพิพากษาพร้อมแคนระหว่างกรอก-บล็อกแกะเบี่ย ในปี ก.ศ. 1925 คณะกรรมการได้ขอให้ประทศกํ ๒ ดอนทหารของตนออกสืบเช้าไปในพรุนแคนซึ่งรู้กรณ์ให้บ่อนปฎิบัติตาม

มาตรา ๑๒ กติกาสันนิบาตชาติระบุว่าหากเกิดกรณีพิพากษาระหว่างสมาชิกขององค์การสันนิบาตชาติ สมาชิกจะต้องหาทางระดับชื่อพิพากษาโดยเด็ดขาด สำหรับใน ๒ วิธีการ คือ

๑. นำกรณีพิพากษาให้กระบวนการอนุญาโตตุลาการซึ่งอาจเป็นศาลอนุญาโตตุลาการหรือกระบวนการทางศาลซึ่งหมายถึงศาลประจำญาติธรรมระหว่างประเทศตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๓ ซึ่งระบุว่าในกรณีที่ชื่อพิพากษามิสามารถตัดสินได้ให้ขึ้นชี้ทางการยุติ ชื่อพิพากษาถูกนำไปพิจารณาในกระบวนการอนุญาโตตุลาการหรือทางศาล เช่น ชื่อพิพากษาเกี่ยวกับการตีความสนธิสัญญาหรือทุกเรื่องของกฎหมายระหว่างประเทศหรือการกระทำที่เห็นว่าก่อให้เกิดการละเมิดพันธะระหว่างประเทศหรือขอบเขตหรือสภาพของค่าเสียหายที่เกิดจากกรณีนั้น

๒. เสนอให้คณะกรรมการที่สันนิบาตชาติพิจารณาตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๕ แต่ในทุกกรณี รัฐที่พิพากษาระดับชื่อจะต้องระดับการท่าสังกัดก่อนที่จะพิจารณา ๓ เดือน ภายหลังการตัดสินของอนุญาโตตุลาการหรือศาลหรือรายงานของคณะกรรมการที่

คณะกรรมการจะตัดสินใจให้การณ์ชื่อพิพากษ์ที่ต่อเนื่องรู้กรณ์ไม่สามารถตัดสินใจได้ โดยกระบวนการอนุญาโตตุลาการหรือทางศาล

และรู้สึกพึงพอใจได้เสนอให้ขออนุญาตที่ดูแลการห้องศาลาพิจารณาที่กรรมพิพาทด้วยมีความร้ายแรงพอสมควรแต่เนื่องจากกติกาสันนิบาตชาติยังให้ความเคารพในอำนาจของรัฐบาลที่มีให้กับคณะกรรมการที่เข้าไปแทรกแซงในกรณีที่เป็นกิจการภายในของรัฐ

คณะกรรมการครั้งปัจจุบันตามมาตรา 15 (1) เมื่อได้รับการร้องขอจากรัฐบาลแม้เพียงรู้สึกว่าตนขอให้ดำเนินการสันนิบาตชาติโดยการออกถ่วงด้วยกรณีพิพากษาไปให้เท่านานุการสันนิบาตชาติซึ่งจะทำการไต่สวนและพิจารณาอย่างสมบูรณ์แล้วเสนอให้กับคณะกรรมการที่ทราบ นอกจากนั้นมาตรา 11 (2) ยังระบุว่าสามารถสันนิบาตชาติซึ่งมีสิทธิ์ที่จะเรียกร้องให้สมาชิกหรือคณะกรรมการให้ค่าวัณสันใจในสถานการณ์ที่หลักทรัพย์ไม่สภาพพิจารณากระบวนการที่อนุญาตให้ดำเนินการห้องพิพากษาหรือเมื่อพ้นกำหนดระหว่างประเทศ

เมื่อคณะกรรมการครั้งสันนิบาตชาติได้รับการร้องขอแล้วก็จะเลือกดำเนินการที่เห็นว่าเหมาะสมซึ่งอาจจะกระทำการไต่สวนเกี่ยวกับประชุมนี้หรือโดยวิธีการอื่น ถ้าประสบความสำเร็จในการระงับข้อพิพากษาจะพิมพ์รายงานถ้าเห็นว่าเป็น ระบุถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และส่งที่ถนนได้กระทำการไปให้การระงับข้อพิพากษา (มาตรา 16 (3)) ถ้าหากคณะกรรมการไม่สามารถบุตช้อพิพากษาได้ ก็จะพิมพ์รายงานซึ่งอาจจะลงคะแนนของรับโหวตโดยส่วนที่หัวเรื่องเสียงส่วนใหญ่ของสมาชิกคณะกรรมการเพื่อชี้แจงถึงเหตุการณ์ที่กรรมพิพากษาและแนะนำแนวทางในการบุตช้อพิพากษาที่ถนนเห็นว่าบุตธรรมและเหมาะสมที่สุดสำหรับการพิพากษา (มาตรา 16 (4)) เพื่อให้ถูกกฎหมาย

ในการศึกษาปัญหาข้อพิพากษาที่เกิดขึ้นและการสอบถามข้อเท็จจริง เป็นหน้าที่ของสำนักเลขานุการที่จะต้องทำการประมวลข้อมูลที่เกี่ยวข้องต่างๆ เสนอให้กับคณะกรรมการที่ทราบ

ข้อบกพร่องของสันนิบาตชาติ

การเคารพในอำนาจของรัฐบาลให้ของกรรมการสันนิบาตชาติเป็นองค์การที่ไม่อาจปฏิบัติภาระการเกิดสังคมมาได้อย่างท่องเที่ยวนักของคณะกรรมการสันนิบาตชาติที่ได้แต่เพียงข้อเสนอแนะเท่านั้นนอกจากนั้นจะเห็นได้จาก

1. มาตรา 16 (7) ระบุว่า กรณีที่รายงานของคณะกรรมการไม่ได้รับเสียงเห็นชอบเป็นเอกฉันท์ไม่นับเสียงผู้กรรม สมาชิกของสันนิบาตชาติลงวุฒิ

สิทธิที่จะกระทำการตามที่เห็นสมควรในการต่อรองไว้ซึ่งสิทธิและความยุติธรรม และถูกพิพากษามีสิทธิที่จะกระทำการกันได้ภายหลังระยะเวลา ๓ เดือน นับจากคำแนะนำของคณะกรรมการตัว แต่ในกรณีที่รายงานของคณะกรรมการตัวได้รับเสียงเห็นชอบโดยส่วนที่ (มาตรา ๑๖ (๖)) ยกเว้นเสียงถูกการณ์ที่รายงานนั้น ก็ยังไม่มีสภาพบังคับแต่อย่างใด ถ้ารายงานนั้นได้ถูกปฏิเสธโดยถูกการณ์ทั้ง ๒ ฝ่ายถูกการณ์ก็ยังมีสิทธิกระทำการตามกันได้ภายหลังระยะเวลา ๓ เดือน นับจาก "ได้รับรายงานจากคณะกรรมการตัว แต่ในกรณีที่คำรายงานของคณะกรรมการตัวได้รับการขอมรับจากถูกการณ์ฝ่ายหนึ่ง ก็จะเกิดผลทางกฎหมายเพียงแต่ว่าถูกที่ไม่ขอมรับก็แนะนำ ไม่มีสิทธิที่จะกระทำการหรือข้อความการปฏิเสธติดตามคำแนะนำของคณะกรรมการตัว และถูกที่ไม่ใช่ถูกพิพากษามีสิทธิที่จะกระทำการกับรัฐที่ปฏิเสธติดตามคำแนะนำของคณะกรรมการตัว

2. ตามมาตรา ๑๖ (๘) ถ้าถูกพิพากษาโดยอ้างและถูกคณะกรรมการรับว่าข้อพิพากษาเป็นเรื่องที่กฎหมายระหว่างประเทศถือว่าเป็นอำนาจเข้ามายield ของภาครัฐซึ่งเป็นอำนาจภายใต้ของรัฐ คณะกรรมการตัวก็ไม่มีอำนาจที่จะดำเนินการ สำหรับเมืองที่เป็นผู้ขอให้กำหนดบทสักการนี้ให้ในอดีตเพื่อปักป้องอำนาจของรัฐเกี่ยวกับอัตราราภัยศุลกากรซึ่งนับว่าเป็นการเข้ากัดบทบาทของคณะกรรมการตัวเป็นอย่างมาก

ถึงแม้ว่าคณะกรรมการตัวสันนิษฐานว่าไม่มีอำนาจเด็ดขาดในการระงับข้อพิพากษาตามที่กล่าวมาข้างต้น แต่คณะกรรมการตัวก็สามารถระงับข้อพิพากษาได้สำเร็จเป็นจำนวนมาก เช่น การพิพากษา *Aland* ระหว่างไปแอลันด์กับลิทัวเนีย ในปี ก.ศ. 1920 กดพิพากษาเกี่ยวกับแกะ *Aland* ระหว่างฟินแลนด์กับสวีเดน ในปี ก.ศ. 1921 กดพิพากษาเรื่องความต่อต้านระหว่างกริกกันบลาการ์เจียนในปี ก.ศ. 1926 กดพิพากษา *Leeds* ระหว่างไกลคอมเบิร์กับเปรูในปี ก.ศ. 1933 กดพิพากษา *Haute-Silesie* ระหว่างเยอรมันกับไปแอลันด์ในปี ก.ศ. 1921 กดพิพากษาเรื่องกุญแจกุญแจกับตุรกีในปี ก.ศ. 1926

สำหรับกดที่ประทุมหมายอำนาจเป็นถูกการณ์การปฏิเสธของคณะกรรมการตัว "ไม่ค่อยประสบความสำเร็จเช่น กดพิพากษาระหว่างอิตาลีกับกรีกในปี ก.ศ. 1923 กดพิพากษาระหว่างจีนกับญี่ปุ่นในปี ก.ศ. 1931 และกดพิพากษาระหว่างอิตาลีกับเอธิโอเปียในปี ก.ศ. 1935

บทบาทของสมัชชาสันนิบาตชาติ

ในทางปฏิบัติแล้วเมื่อเกิดภัยพิพาทขึ้น รัฐฯ พิพากษาร้องขอให้คณะกรรมการเข้ามาดำเนินการแทนด้วยตัวเองเพื่อหาข้อบุคคลว่าด้วยพิพากษาใดที่จะเสนอไปยังสมัชชาเนื่องจากสมाचิกของคณะกรรมการหรือผู้อำนวยการที่มีจำนวนน้อยผิดกับสมัชชาซึ่งมีสมาชิกเป็นจำนวนมากมากแก่การเข้ามาแก้ไขข้อพิพากษาอย่างมีประสิทธิภาพ แม้ว่ามานาตรา 11 (๒) ก็ต้องดำเนินการตามที่ได้รับแต่ไม่สามารถดำเนินการตามที่ได้รับแต่ต้องร้องเรียนต่อสมัชชาหรือคณะกรรมการที่ให้เข้ามาร่วมกัน ระหว่างการณ์พิพากษา แต่ตามมาตรา 16 (๙) ระบุว่าคณะกรรมการที่ได้รับแต่ต้องร้องเรียนต่อคณะกรรมการที่ก่อน และร้องเรียนต่อสมัชชาภายใน 14 วัน นับจากวันที่ได้รับเรื่องร้องเรียนข้อพิพากษาต่อคณะกรรมการ เมื่อสมัชชาได้รับเรื่องร้องเรียนที่จะดำเนินการพิจารณา มาตรา 16 (๑๐) ระบุว่าเรื่องทุกเรื่องที่เสนอให้สมัชชาพิจารณาข้อความในมาตรา 16 และมาตรา 12 เกี่ยวกับการปฏิบัติและอำนาจของคณะกรรมการที่ปัจจุบันใช้กับสมัชชา ด้วย เมื่อสมัชชาได้พิจารณาแล้วที่จะทำรายงาน รายงานของสมัชชาที่ได้รับ การเห็นชอบจากตัวแทนของสมาชิกของสันนิบาตชาติในคณะกรรมการ และได้รับเสียงข้างมากจากสมาชิกของสันนิบาตชาติตามที่ได้รับเสียงของผู้คน รายงานดังกล่าวมีผลเหมือนกับร่างให้ข้อความในคณะกรรมการที่ได้รับเสียงเอกฉันท์ ยกเว้นเสียงของผู้กรณ์

การดำเนินงานขององค์กรสหประชาชาติในการระงับข้อพิพากษา

ทุกมุ่งหมายในการศึกษาด้วยวิธีการสหประชาชาติที่เนื่องกับองค์กร สันนิบาตชาติที่ต้องการใช้ศักดิ์สิทธิ์ในการระงับข้อพิพากษาซึ่งอาจจะถูกความต่อสันติภาพของโลกตามมาตรา ๓๓ ข้อ ๑ กฎหมายสหประชาชาติ จึงระบุว่าในกรณีเกิดการพิพากษาซึ่งด้านค่าเงินต่อไปอาจจะถูกความต่อสันติภาพ และความมั่นคงระหว่างประเทศ ผู้กรณ์ต้องหาทางทุกอย่างโดยการเจรจา การต่อสู้ ไกด์เกลลี่ ประนีประนอม อนุญาトイคุณภาพทางการทางการสหประชาชาติ ที่จะร้องเรียนต่อองค์กรหรือข้อคดีดังที่ระบุไว้ในคดีทางสันติความที่ตนเห็นสมควร ซึ่งด้านค่าเงินการตั้งกลุ่มผู้ตัดสินที่ไม่มีประสบความสำเร็จ ผู้กรณ์จะเสนอให้คณะกรรมการมั่นคงพิจารณา (มาตรา ๓๗ (๑))

องค์การสหประชาชาติได้ก่อตั้งขึ้นภายหลังจากการโลกครั้งที่ 2 ให้รับบทเรียนจากความล้มเหลวของสันนิบาตชาติ กฎบัญญัติสหประชาชาติจึงได้พยายามแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ เพื่อช่วยให้องค์การสหประชาชาติเป็นองค์การที่สามารถดูแลการท่าทางกรรมให้ดียิ่งให้ใช้สิ่งจิตใจบัญญัติให้สกัดการห้ามการใช้กำลังจะระงับข้อพิพาทระหว่างรัฐและเพิ่มอำนาจให้กับคณะกรรมการมนุษยธรรมที่ดำเนินการท่าทางกรรมแต่กฎบัญญัติสหประชาชาติยังมีข้อบกพร่องเกี่ยวกับคณะกรรมการที่ความมั่นคงที่กำหนดให้มีตัวของคณะกรรมการที่ต้องไม่มีส่วนชักนำประเทศของคณะกรรมการที่รับผิดชอบนักศึกษาที่ทำให้การก่อขึ้นขององค์การสหประชาชาติในการระงับข้อพิพาทไม่ประสบความสำเร็จ กรณีด้าน ตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ นั่นก็จะเป็นน้ำหนึ่งเดียวที่องค์การสหประชาชาติที่เป็นองค์การที่มีประสิทธิภาพในการระงับข้อพิพาทมากกว่าองค์การสันนิบาตชาติ

องค์กรสำคัญขององค์การสหประชาชาติในการระงับข้อพิพาทระหว่างประเทศได้แก่

1. คณะกรรมการที่ความมั่นคง
2. สมัชชาสหประชาชาติ
3. เลขาธิการสหประชาชาติ

คณะกรรมการที่ความมั่นคง

มาตรา 24 (1) กฎบัญญัติสหประชาชาติได้มอบหน้าที่รับผิดชอบในการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศแก่คณะกรรมการที่ความมั่นคง ยานาชหน้าที่ของคณะกรรมการที่ความมั่นคงได้ถูกกำหนดไว้ในบทที่ 8 มาตรา 33-38 กฎบัญญัติสหประชาชาติ

คณะกรรมการที่ความมั่นคงมีสิทธิที่จะแทรกแซงในกรณีพิพาทหรือเกิดสถานการณ์ที่กระทบกระเทือนสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ ได้ในกรณีดังนี้

1. มาตรา 35 ข้อ 1 ระบุให้ส่วนราชการขององค์การสหประชาชาติไม่ว่ารัฐใดสามารถเสนอต่อคณะกรรมการที่ความมั่นคงห่วงใยสมัชชาสหประชาชาติให้ความสนใจต่อข้อพิพาทหรือสถานการณ์ที่อาจจะก่อความท่อสันติภาพและ

ความมั่นคงระหว่างประเทศ แม้ว่ารัฐนี้จะไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องพิพาท หรือสถานการณ์ที่เป็นภัยต่อสันติภาพโลก

2. โดยรัฐยุติพิพาทไม่ว่าจะเป็นฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ๒ ฝ่าย ซึ่งไม่สามารถตกลงกันได้ โดยวิธีทางการทูตหรือทางศาลตามที่กำหนดในมาตรา ๓๓ ข้อ ๑ ของข้อต่อไปนี้นั้นต้องรับรองความมั่นคงให้เข้ามาแทรกแซงซึ่งกันและกันหรือ ความมั่นคงมีอำนาจพิจารณาโดยไม่คำนึงถึงต้องได้รับความอุปนัยจากผู้พิพาท อีกฝ่ายหนึ่งด้วย (มาตรา ๓๗ ข้อ ๑)

3. รัฐที่ไม่ได้เป็นสมาชิกของยุทธศาสตร์สหประชาชาติก็มีอำนาจเรองขอให้กันและกันตัวความมั่นคงหรือสมัชชาสหประชาชาติพิจารณาเรื่องพิพาท ซึ่งตนเป็นผู้กระตุ้นและตนขออนุญาตสำหรับน้ำดึงพันธกิจที่จะต้องระงับเรื่องพิพาทด้วยสันติวิธีซึ่งกำหนดไว้ในกฎบัตรสหประชาชาติ (มาตรา ๓๖ ข้อ ๒)

4. กตัญญูตัวความมั่นคงอาจอาจเข้าแทรกแซงการณ์พิพาท ถ้าพิจารณาเห็นว่าเข้าเป็นภัยต่ออาชีวกรรFTER ให้กันและกันตัวความมั่นคงพิจารณาสถาบันการณ์ซึ่งมีสกุลละที่จะก่อให้เกิดภัยพิบัติต่อสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศเช่น ขาดสมัชชาสหประชาชาติซึ่งมีอำนาจตามมาตรา ๑๑ ข้อ ๓ หรือจากเดียวตัวการของสหประชาชาติตามมาตรา ๙๙

การดำเนินการของกตัญญูตัวความมั่นคง

เนื่องจากกตัญญูตัวความมั่นคงได้รับหน้าที่ตามที่กำหนดในกฎบัตรสหประชาชาติให้มีอำนาจหน้าที่ในการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ ฉะนั้น เมื่อก็ให้ใช้พิพากษารื้อเมืองการณ์ที่อาจจะกระทบกระเทือนต่อสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศก็อาจจะดำเนินการดังนี้

1. เจ้าอธิบดีให้รัฐยุติพิพาทให้รัฐที่ต้องรับผิดชอบโดยสันติวิธีตามที่กำหนดให้ในมาตรา ๓๓ ข้อ ๑ หรืออธิบดีให้ค่าน้ำหนึ่งกิโลเมตรต่อวันต่อวัน ให้ในกรณีที่ต้องรับผิดชอบซึ่งอาจใช้เป็นการเจรจาการไกล่เกลี่ยให้รัฐที่ต้องรับผิดชอบอย่างดีที่สุด หรือเสนอแผนที่ป้องกันให้กับหน่วยงานที่ดูแลความสงบเรียบร้อย

ในการณ์พิพากษาระหว่างอินเดียกับปากีสถานในปีคุณภาพและเมืองน้ำร้อน
ความมั่นคงได้เสนอแนะว่าอนาคตของรัฐบาลนี้ แต่รัฐบาลเมืองน้ำร้อนได้รับ
การตัดสินใจให้สอดคล้องกับเจตนาที่มีอยู่ของประชาชนซึ่งแสดงออกโดย
วิถีทางประชารัฐไทย โดยการออกเสียงข้อบัญญัติประชารัฐ เพลบล็อกไซด์ (Plebiscite)
ที่เป็นอิสระและเที่ยงธรรมภายใต้การช้านวนของการขององค์การสหประชาชาติ
ซึ่งเป็นตัวของคณะกรรมการต่อความมั่นคง วันที่ 24 มกราคม 1957 เป็นการ
ขึ้นบันดาลลักษณะการซึ่งคณะกรรมการต่อความมั่นคงได้เก็บลงมาแล้วทั้งหมดเป็น ๗๓.
๑๔๘ ผลของการนี้คณะกรรมการต่อความมั่นคงอนุมัติที่ ๒๔๒ วันที่ ๒๒ พฤษภาคม
๑๙๖๗ กำหนดแนวทางสืบต่อภาพที่ดูดีธรรมและด้วยการของตะวันออกกลาง

๒. มีเป็นส่วนหนึ่งที่เมื่อเกิดกรณีใดๆ ก็ตามระหว่างรัฐ คณะกรรมการต่อความ
มั่นคงจะแนะนำให้รัฐผู้พิพากษานำกติปั้นสุคติราษฎร์ระหว่างประเทศ เมื่อคณะกรรมการ
ต่อความเห็นว่าเป็นข้อพิพากษาที่ด้านกฎหมายแต่คณะกรรมการต่อความ
มั่นคงก็อาจจะเดือกวิธีอื่นที่ตนพิจารณาให้เป็นสมควรก็ได้ เช่นคดีพิพากษา
ระหว่างสังกัดุณภูมิอ่อนน้อมเกี้ยวกับชื่อภัยคุกคามของรัฐซึ่งในระหว่างแรกคณะกรรมการ
ต่อความมั่นคงก็พิจารณาที่จะรับข้อพิพากษาด้วยตนเอง แต่หลังจากได้
ทราบดูดีเป็นเวลา ๓ เดือนไม่สำเร็จจึงขอให้รัฐผู้พิพากษานำเรื่องเข้าสู่ศาลตุรุณ
ระหว่างประเทศในปี ก.ศ. ๑๙๔๗ ซึ่งเป็นกรณีเดียวที่คณะกรรมการต่อความมั่นคงได้
รัฐผู้พิพากษานำกติปั้นสุคติ ส่วนการเสนอแนะให้ใช้วิธีการอนุญาตด้วยการ
ก้มเป็นจ้านวนน้อย เช่น นัดของคณะกรรมการต่อวันที่ ๙๑ มีนาคม ๑๙๕๑ ในกรณี
พิพากษาระหว่างอินเดียกับปากีสถาน

๓. คณะกรรมการต่ออาชีวคดีให้มีการไว้คุ้มครองโดยข้อตกลงที่คณะกรรมการต่อ
เกลือ เช่นในกรณีแคนาเมืองน้ำร้อนของอาชีวคดีคณะกรรมการต่อส่วนตามมาตรา ๙๔
การส่วนของคณะกรรมการต่อวัตถุประสงค์ที่จะดำเนินคดีการค้านเงินอุ่ต่อไป
ของข้อพิพากษาหรือสภากาการณ์จะก่อให้เกิดการคุกคามต่อสันติภาพและ
ความมั่นคงระหว่างประเทศหรือไม่ การส่วนของคณะกรรมการต่ออาชีวคดีฯ
ในเวลาใดก็ได้ แม้ว่าเป็นขณะที่ถูกกรณีก่อสังหารค้านเงินการจะรับข้อพิพากษาโดย
สันติวิธิตามมาตรา ๙๙ ข้อ ๑ ถ้าการสอบสวนมีผลสรุปว่า ข้อพิพากษาดังกล่าว
อาจจะกระทบกระเทือนต่อสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ คณะกรรมการ
ต่ออาชีวคดีค้านการตามที่ตนเห็นว่าเหมาะสมซึ่งอาจจะเป็นการเจ้าไป

ท่าน้าที่โภสเกติ์บหริอันแนนกวีชีการให้ถูกพิพากษาเนินการเพื่อยุติข้อพิพากษา
ก่อนมณฑร์เกบซ็อกค์ก่อนกระบวนการให้ส่วนกรณีพิพากษาระหว่างฝ่ายการกับฝ่าย
กรณียังคงถูกกันและกันแน่นี้

4. ก่อนมณฑร์อาจเสนอแนะให้เสนอกรณีพิพากษาไปให้องค์การส่วน
ญี่ปุ่นภาคพิจารณา เช่น ในปี ก.ศ. 1963 เกี่ยวกับกรณีอิอิติ นากาโอกะก่อนจะมณฑร์
นั้นเรื่องเสนอให้สมัชชาสหประชาชาติพิจารณาเช่น ในคดีสเปนุ คดีกรีก
และคดีปาเลสไตน์ หรือในกรณีที่ก่อนมณฑร์ไม่สามารถดำเนินการได้เนื่อง
จากสิทธิ์ได้ของสมัชชาคณะกรรมการของก่อนมณฑร์ ก่อนมณฑร์อาจระบุขอให้
สมัชชาให้ถูกเปิดประชุมสมัชชาญี่ปุ่นเพื่อพิจารณาเป็นญี่ปุ่นาตามมติ 377 (5)
เช่นกรณีฝ่ายการและคดีกล่องสูบโซในปี ก.ศ. 1966

5. ในกรณีญี่ปุ่นไม่ยอมกระทำตามคำแนะนำของก่อนมณฑร์ความ
มั่นคงที่ให้คำเสนอแนะ และข้อพิพากษาอื่นให้เกิดการถูกกรรมต่อสันติภาพ
และความมั่นคงระหว่างประเทศ ก่อนมณฑร์อาจขออนุญาตการดำเนินการ
ระงับข้อพิพากษาโดยสันติวิธีตามอุดมคติในบทที่ 8 กฎบัญญัติสหประชาชาติ
และใช้อำนาจตามความในบทที่ 7 ที่เป็นมาตรานั่งเก็บลงให้ยกทางศรีษะก็
หรือทางทหารซึ่งก่อนมณฑร์มีอำนาจจะดำเนินการต่อถูกพิพากษาเพื่อจะนำสันติ
ภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศกลับคืนมา ก่อนมณฑร์ได้เกยี่ยวอ้ำนา
ตามบทที่ 7 หลายครั้ง เช่นในปี ก.ศ. 1960 ส่งทหารไปป่าชัยเกาหลีให้เมื่อถูก
เกาหลีเห็นอยู่กรุง ปี ก.ศ. 1964 ส่งทหารไปสถาปนาความสงบเรียบร้อย
ให้ใช้ปรสแล้วในปี ก.ศ. 1990 ส่งทหารไปป่าชัยการรุกรานของอิรักที่กระทำ
ท่องญี่ปุ่น

สมัชชาสหประชาชาติ

สมัชชาสหประชาชาติเป็นองค์กรที่สำคัญขององค์การสหประชาชาติ
ที่มีหน้าที่และบทบาทในการระงับข้อพิพากษา มาตรา 36 ข้อ 1 ระบุว่า “สมัชชา
ให้ ฯ ของสหประชาชาติอาจนำกรณีพิพากษาให้ ฯ หรือสถานการณ์ใด ฯ ที่ไม่
จะเป็นอันตรายแก่การคุ้มครองไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ
มาเสนอ ก่อนมณฑร์ความมั่นคงหรือสมัชชาได้ และข้อ 2 ระบุว่ารู้ที่มีได้

เป็นสมาชิกของสหประชาชาติอาจนำรัฐพิพากษาได้ ซึ่งคนเป็นผู้คิดมา
เสนอต่อคณะกรรมการเรื่องความมั่นคงหรือสมมชชาได้ อำนาจของสมมชชาในการ
รับร้องพิพากษากำหนดให้ในมาตรา 10 และ 14 ของกฎหมายสหประชาชาติ
มาตรา 10 ระบุว่า สมมชชาอาจอภิปรายเรื่องใดๆ ก็ได้ หากเรื่องใดๆ ก็ได้ในกรอบ
แห่งกฎหมายฉบับปัจจุบันหรือเกี่ยวกับไปปัจจุบันทางและหน้าที่ขององค์กรว่าด้วย
ตามที่ปัญญาตัวให้ในกฎหมายฉบับปัจจุบันได้ และอาจทำคำแนะนำไปปัจจุบัน
สมาชิกแห่งสหประชาชาติหรือคณะกรรมการเรื่องความมั่นคงหรือทั้ง 2 แห่ง ใน
ปัญหาหรือเรื่องราวใดๆ เช่นที่ว่ามันได้กระทบแต่ที่ได้ปัญญาตัวให้ในมาตรา 12
ข้อ 1 ซึ่งเป็นเรื่องพิพากษาหรือสถานการณ์ซึ่งคณะกรรมการเรื่องความมั่นคงหรือกำลังพิจารณาใน
การอยู่ร่วมแต่ก่อนจะมีความมั่นคงไม่เป็นผู้ขอให้สมมชชาพิจารณาอย่าง

มาตรา 11 ข้อ 2 ระบุว่า สมัชชาสหประชาชาติอาจทำการอภิปรายปัญหาใด ๆ เกี่ยวกับการซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศนั้นได้ เช่นอย่างที่สมัชชาโดยรัฐสมาชิกได้ ขึ้นงสหประชาชาติหรือโดยคณะกรรมการที่ ความมั่นคงหรือโดยรัฐที่มิใช่สมาชิกซึ่งเป็นประชาชาติตามความในมาตรา 36 ข้อ 2 และอาจทำคำแนะนำเกี่ยวกับปัญหานั้น เป็นรัฐหนึ่ง หรือหลายรัฐที่เกี่ยวข้องหรือไปปัจจุบันหรือไม่ ความมั่นคงหรือทั้ง 2 แห่ง ก็ได้ แต่สมัชชาไม่มีสิทธิที่จะเชิญให้ถูกการณ์ประชุมข้อพิพาทของตนตาม วิธีที่กำหนดในมาตรา 33 ข้อ 1 ซึ่งเป็นอำนาจของคณะกรรมการที่ความมั่นคง แต่เมื่อสิทธิเรียกร้องให้คณะกรรมการที่ความมั่นคงให้ความสนใจต่อสถานการณ์ ซึ่งนำไปจะเป็นอันตรายต่อสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ (มาตรา 11 ข้อ 3)

มาตรา 14 ระบุว่า สมัชชาอย่างแน่นมาตราการเพื่อการปรับปรุงโดยสันติแห่งสถานการณ์ใด ๆ ซึ่งเห็นว่ามีจังหวะเสื่อมเสียแก่สรรษติดการท้าท่าว่าไปหรือสืบพันธ์ไม่ตระหน่าว่างนานาชาติรวมทั้งสถานการณ์ซึ่งเป็นผลมาจากการละเมิดบทบัญญัติแห่งกฎหมายบันบัดบันธ์นี้ขึ้นบันธ์ได้กำหนดความผูกพันและหนึ่กากิจของสหประชาชาติไว้

เมื่อพิจารณาอ่านจากของสมมติฐานประชากษาติดตามมาตรา 10, 11 และ 14 จะเห็นว่าสมมติฐานนี้อ่านจากเพียงแต่การเสนอแนะท่านนั้น "ไม่มีอ่านใจ"

การดำเนินมาตรการบังคับหนีอกกฎหมายที่ความมั่นคงแต่ก็ยังมีอานาจในการสอบสวนเช่น การทั่งกฎหมายใช้การสอบสวนหรือทำการฝึกถล่มขั้ประนีประนอมคดีพิพาทได้เช่น เกษทั่งคณะกรรมการสอบสวนคดีป่าเถื่อน ในปี ก.ศ. 1947

หลังจากเกิดกรณี เก้าหลีเห็นอยู่ภายนอกหลังได้ในปี ก.ศ. 1960 ซึ่งกฎหมายที่ความมั่นคงไม่สามารถดำเนินการเพื่อยุติการรุกรานของเก้าหลีเห็นอีก เพราะสมาชิกชาวต่างด้าว รู้มั่นคงต่างประเทศของสหราชอาณาจักรเป็นที่นิยมในประเทศไทย นายนิรันดร์ อชาดีสัน จึงได้เสนอให้สมัชชาสหประชาชาติลงมติเมื่อวันที่ 3 พฤษภาคม 1960 หรือเรียกว่ามติอาชีสันเป็นมติที่ 377 (6) ซึ่งระบุว่าในการนี้ที่จะดำเนินการต่อไปนี้จะต้องดำเนินการในกรณีเกิดการรุกรานอันเป็นภัยที่สันติภาพและความมั่นคงไม่สามารถดำเนินการในกรณีเกิดการรุกรานอันเป็นภัยที่สันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ เนื่องจากสมาชิกชาวต่างด้าว รู้มั่นคงต่างประเทศของสหราชอาณาจักรเรียกประชุมภายใน 24 ชั่วโมง เพื่อศึกษาปัญหาโดยเร่งด่วน และให้ข้อเสนอแนะที่เหมาะสมในการดำเนินมาตรการร่วมกันของสมาชิก มติให้คำแนะนำในกรณีปัญหาสำคัญจะต้องได้เสียงเห็นชอบด้วยคะแนน 2 ใน 3 ของสมาชิกที่มาประชุมและออกเสียงตามมาตรา 18 ของกฎบัตรสหประชาชาติโดยไม่มีสิทธิ์ขึ้นต่อ ฯ คำแนะนำที่สมัชชาเสนอต่อสมาชิกสหประชาชาติอาจจะรวมถึงมาตรการการใช้กำลังด้วย ซึ่งเป็นอำนาจหน้าที่ของสมัชชาตามมาตรา 10, 11 และ 14 กฎบัตรสหประชาชาติ

มติอาชีสันได้รับการตัดสินใจจากรัฐสังคมนิยมคอมมูนิสต์ว่าเป็นการแก้ไขกฎบัตรสหประชาชาติโดยบริษัทและขั้นตอนมาตรา 12 ข้อ 1 ของกฎบัตรสหประชาชาติที่ระบุว่า “ในขณะที่กฎหมายที่ความมั่นคงกำลังปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับกรณีพิพาทหรือสถานการณ์ใด ๆ ยังไม่ได้รับมอบหมายตามกฎบัตรฉบับปี 1945 ยังคงอยู่ สมัชชาจะไม่ทำคำแนะนำใด ๆ เกี่ยวกับกรณีพิพาทหรือสถานการณ์นั้น ๆ นอกจากกฎหมายที่ความมั่นคงจะร้องขอ” ความดูกต้องของมติอาชีสัน ก็ยังไม่ได้รับการพิจารณาจากศาลยุติธรรมระหว่างประเทศแต่อย่างใด

สมชชาได้เกยิ่งอ่านจากความต่ออาชีสันหาดายกิ่งเช่นในการถักทองสูเอช ภายนอกที่ฝรั่งเศสและยังกล่าวได้เจ้ามีคกรองก็ถักทองสูเอชและได้ได้รับเชิญเป็นคนชนะครัวความมั่นคงในปี ก.ศ. 1958 สมชชาได้แนะนำให้ชุดทึ่งและส่งกองกำลังดูกาเดินไปปังก์ทองสูเอช แต่หสังจากที่นายอุทั่นได้คำร้องดำเนินการเข้าใช้การของศึกษาสหประชาชาติ มต่ออาชีสันก็ไม่เกยิ่งก้ามไว้เชิญเลข

เลขใช้การของศึกษาสหประชาชาติ

บทบาทของเลขใช้การในการระดับข้อพิพาทระหว่างประเทศถูกกำหนดโดยมาตรา ๙๙ แห่งกฎหมายสหประชาชาติซึ่งระบุว่า “เลขใช้การอาจนำไปรื่น ๑๖ ๗ ซึ่งความความเห็นของตนอาจถูกความการชี้แจงให้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศมาเสนอให้คณะกรรมการความมั่นคงทราบ”

เนื่องจากเลขใช้การสหประชาชาติเป็นเจ้าหน้าที่ประจำสูงสุดขององค์การสหประชาชาติซึ่งถือว่าเป็นหัวรากของสถาบันในการที่จะให้งานขององค์การสหประชาชาติบรรลุจุดประสงค์ตามที่กำหนดให้ในกฎหมายสหประชาชาติในกรณีที่เกิดกรณีพิพาทหรือสถานการณ์ใด ๆ ที่อาจจะถูกความต่อสันติภาพหรือความมั่นคงระหว่างประเทศ เลขใช้การสหประชาชาติอาจจะดำเนินการขึ้นด้วยในกรณีที่ในกรณีที่พิพาทได้การท่าการติดต่อโดยตรงกับผู้พิพาทเพื่อหาหนทางยุติข้อพิพาทหรือเสนอตัวเข้าไปไกล่เกลี่ยข้อพิพาทด้วยตนเอง ต่อเมื่อไม่สามารถหาจุดติดต่อได้และเห็นว่าหากปล่อยให้ข้อพิพาทหรือสถานการณ์อาจจะกระทบกระเทือนต่อสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศก็อาจจะเสนอให้คณะกรรมการความมั่นคงทราบตามมาตรา ๙๙ กฎหมายสหประชาชาติ

เลขใช้การสหประชาชาติได้มีส่วนช่วยในการระดับข้อพิพาทด้วยกิ่งเช่น ในกรณีพิพาทของอียิปต์-อินโดเนเซีย เกี่ยวกับเกาะไอโอเรียนตะวันตก เลขใช้การสหประชาชาติได้เจ้าไปท้าหน้าที่ไกล่เกลี่ย โดยชัดให้มีการเจรจาระหว่างผู้กรณีของสหประชาชาติข้อพิพาทได้ในโอกาสเกิดการลงจอดในกองโ果ใน ก.ศ. 1960 สมชชาสหประชาชาติได้ขอให้เลขใช้การเข้าไปช่วยฟื้นฟูความสงบในกองโ果

องค์กรระหว่างประเทศส่วนภูมิภาค

นอกจากองค์การสหประชาชาติและสันนิบาตชาติจะมีบทบาทสำคัญในการรับผิดชอบทางด้านมนุษยธรรมแล้ว องค์กรส่วนภูมิภาคก็มีส่วนช่วยในการรับผิดชอบทางด้านมนุษยธรรมเช่นเดียวกัน

มาตรา 62 ข้อ 1 กฎหมายสหประชาชาติระบุว่า “ไม่มีจดหมายใดในกฎหมายฉบับปัจจุบันที่ก่อให้การมีข้อตกลงส่วนภูมิภาคหรือทบทวนการตัวแทนสำหรับธุรกิจการเงินที่เกี่ยวข้องกับการห้ามไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศเช่นที่เห็นหมื่นจะเป็นสำหรับการดำเนินการส่วนภูมิภาคเช่นนั้น”

มาตรา 62 ข้อ 2 ระบุว่า “สมมติฐานสหประชาชาติที่เข้าร่วมในข้อตกลง เช่นว่านี้นหรือประกอบปัจจุบันนี้ให้ทบทวนการตัวแทนเช่นว่านี้จะต้องกระทำตามพยาบานทุกประการที่จะต้องรับผิดชอบทางด้านมนุษยธรรมแห่งท้องถิ่นโดยสันติวิธี ด้วยอาศัยข้อตกลงส่วนภูมิภาคที่หันรือทบทวนการตัวแทนส่วนภูมิภาคเช่นว่านี้ก่อนที่จะเสนอเรื่องไปยังกิตติมนตรีความมั่นคง

จะเห็นได้ว่ากฎหมายสหประชาชาติมีเจตนาสนับสนุนให้สมมติฐานสหประชาชาติพยาบานมาระบุข้อตกลงให้ฝ่ายท้องถิ่นทบทวนการตัวแทนส่วนภูมิภาคหรือ องค์กรระหว่างประเทศส่วนภูมิภาคก่อนที่จะเสนอเรื่องไปยังกิตติมนตรีความมั่นคงพิจารณา

มาตรา 62 ข้อ 3 กฎหมายสหประชาชาติระบุว่า “กิตติมนตรีความมั่นคง จะสนับสนุนพัฒนาการแห่งการรับผิดชอบทางด้านมนุษยธรรมแห่งท้องถิ่นโดยอาศัยข้อตกลงส่วนภูมิภาคหรือขบวนกิจกรรมท้องถิ่นที่ต้องดำเนินการเช่นว่านี้ไม่ว่าจะเป็น การริเริ่มของรัฐที่เกี่ยวข้องหรือโดยเส้นอเรือนจากกิตติมนตรีความมั่นคง ก็ได้และมาตรา 64 ระบุว่า ให้มีข้อบัญญัติความมั่นคงจะต้องได้รับแจ้งโดยทราบล้วนตลอดด้วยกิจกรรมที่ได้กระทำไปหรืออยู่ในความค่าเริ่มตามข้อตกลงส่วนภูมิภาคหรือได้ปฏิทิปัจจัยการตัวแทนส่วนภูมิภาคเพื่อการสร้างไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงแห่งระหว่างประเทศ”

องค์กรระหว่างประเทศที่ถูกมองว่าเป็นองค์กรที่กำหนดข้อตกลงไว้ในสันดิสัญญาถือตัวเองว่าหากเดินทางไปพิพากษาเรื่องใดขององค์กร องค์กรนั้นจะต้องพยาบานมาระบุกรณีพิพากษาโดยสันติวิธีก่อน ถ้าไม่ประสบผลสำเร็จจะเสนอเรื่องไปยังกิตติมนตรีความมั่นคงพิจารณา วิธีการรับผิดชอบ

พิพากษ์สั่งบัญญัติในกฎหมายต่อต้านการลักทรัพย์มีลักษณะคล้ายกับ
วิธีที่กำหนดไว้ในกฎหมายประชานาถ กล่าวก็คือ วิธีการระงับข้อพิพาทโดย
ทางการทุตและทางศาลได้มีการต่อต้านก่อความหวังประทศส่วนภูมิภาค
หมายของที่การด้วยกันเช่น

๔๔๗

1. องค์การเอกภาคภูมิร่วมกัน กฎหมายขององค์การกำหนดให้สามารถ
ระงับการพิพาทด้วยวิธีทางการทุตเช่น การเจรจา ไกล่เกลี่ย ประนีประนอม
หรือทางอนุญาตให้ดำเนินการ และกำหนดให้ผู้ตัดสินที่คณะกรรมการใช้การไกล่
เกลี่ย ประนีประนอมและอนุญาตให้ดำเนินการที่นี่ คณะกรรมการใช้การลงกล่าว
ประกอบด้วยกรรมการ 21 ท่าน เสือกโดยที่ประชุมประมุขของรัฐหรือรัฐบาล
เมื่อเกิดกรณีพิพาทถูกกล่าวหาของข้อหาให้ก่อความไม่สงบเรียบร้อยด้วยการพิจารณาแต่ถ้าไม่
ลงกล่าวกันถือว่าจะขอร้องให้ที่ประชุมให้ถูกต้องขององค์การพิจารณาได้ องค์การนี้
ได้เคยมีบทบานาหินการยุติข้อพิพาทด้วยกรรมการ 21 ในการณ์พิพากษาคดีนี้
ระหว่างไข้มาเลือกกับอัปปี นอร์อกไก์กันและอื่นๆ และการณ์พิพากษาคดีนี้

2. องค์การสหภาพรัฐอาหารรับ กฎหมายขององค์การระบุว่า การณ์เกิดการ
พิพาทระหว่างรัฐสามารถยกข้อพิพาทออกจากข้อร้องขอให้จัดการพิจารณาได้

3. องค์การแห่งรัฐเมร์กิน มาตรา ๔๒๐ ของกฎหมายต่อต้านการ
ระบุว่าข้อพิพาทระหว่างประเทศซึ่งเกิดขึ้นระหว่างรัฐเมร์กินจะระงับโดย
กระบวนการสันติความที่กำหนดโดยกฎหมายฉบับนี้ก่อนที่เสนอเรื่องไปให้
คณะกรรมการเรื่องความมั่นคงขององค์การสหภาพประชานาถพิจารณา มาตรา ๒๒ ระบุว่า
ในการณ์ที่ข้อพิพาทเกิดขึ้นระหว่าง ๒ รัฐหรือหน่วยรัฐและถูกพิพากษารัฐหนึ่ง
ให้เป็นไม่สามารถลงกล่าวกันได้ โดยวิธีทางการทุต ถูกพิพากษาต้องลงกล่าวกัน
เสือกหารือกัน ในทางสันติที่จะทำให้บรรลุข้อตกลงกันได้ ในปี ก.ศ. ๑๙๗๐
ได้มีการตั้งคณะกรรมการใช้การชาติอเมริกันมีหน้าที่ระงับข้อพิพาทระหว่างรัฐ
อเมริกันอยู่ภายใต้อำนาจของคณะกรรมการแห่งรัฐเมร์กิน

โดยหลักการแล้วรัฐที่มีข้อตกลงส่วนภูมิภาคในการระงับข้อพิพาท
โดยสันติวิธี เมื่อเกิดกรณีพิพาทจะต้องคำแนะนำการขัดข้อพิพาทด้วยทาง
ส่วนภูมิภาคเสียก่อน ถ้าไม่ประสบความสำเร็จจะเป็นหน้าที่ของคณะกรรมการ
ความมั่นคงที่จะเป็นผู้พิจารณาต่อไป

๔๔๘

๔๔๙

แม้ว่ากฏบัตรสหประชาชาติจะสนับสนุนให้มีการระงับข้อพิพาทโดยองค์การส่วนภูมิภาคเพื่อระเห็นว่าประเทศที่ร่วมเป็นสมาชิกขององค์การส่วนภูมิภาคย่อมจะมีการไว้ใจดีและสามารถทำความเข้าใจกันได้ดีกว่าแต่ก็ไม่ตัดสิทธิของคณะกรรมการตัวริบความมั่นคงที่จะดำเนินการตามหน้าที่ซึ่งกำหนดไว้ในกฏบัตรสหประชาชาติไม่ว่าจะเป็นการดำเนินการตอบแทนกรณีพิพาทดามาตรา 34 หรือดำเนินมาตรต่าง ๆ ที่อาจเป็นในการค่าโรงเรื่องสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศแม้ว่าการดีพิพากษานั้นยังอยู่ในระหว่างการพิจารณาขององค์การส่วนภูมิภาคก็ตาม

ในทางปฏิบัติเมื่อเกิดกรณีพิพาทและรัฐอยู่ในสหประชาชาติขององค์การระหว่างประเทศส่วนภูมิภาคต้องมีทางคณะกรรมการตัวริบเข้ามาแก้ไของค์การระหว่างประเทศส่วนภูมิภาคให้พยายามระงับข้อพิพาทในขั้นต้นเสียก่อน หากไม่สามารถตกลงกันได้ คณะกรรมการตัวริบจะเข้ามายield การดำเนินการในภายหลังและแม้ว่าเมื่อเริ่มกระบวนการดีพิพากษา ถือเป็นของข้อให้กับคณะกรรมการตัวริบการณ์ คณะกรรมการตัวริบอาจส่งเรื่องไปให้องค์การระหว่างประเทศส่วนภูมิภาคมีการดำเนินการตามเสียงก่อน ก็ได้ เช่น คณะกรรมการตัวริบเชยงกุ้ยที่บากบ่องไว้ในปี ก.ศ. 1984 ไปให้องค์การเอกภาพแอลฟ์ริเก้นพิจารณาค่าร้องขอของไอกติกล่าวหาสารณรัฐโดยมีนัยแคน ในปี ก.ศ. 1988 ก็ได้ถูกส่งไปให้องค์การระหว่างประเทศรัฐโดยมีนัยแคนด้วย

๗๗